

UITGAAF VAN DEN
ROMAN- BOEK- EN KUNSTHANDEL TE AMSTERDAM

Lord Lister

genaamd Raffles
De groote Onbekende.

No. 526

Een inbraak in een slaapwagen.

15 Cent

Elke aflevering bevat een volledig verhaal.

UITGAVE VAN DEN ROMAN BOEK EN KUNSTHANDEL SINGEL 326 · AMSTERDAM.

NIEUWE SERIE

Een inbraak in een slaapwagen.

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

BEWAAR UW OMSLAGEN!

Wanneer U ons 20 of meer omslagen van onze vier uitgaven toezendt, dus onverschillig of ze van Nick Carter, Buffalo Bill, Raffles of Wie is de Misdadiger? zijn, zenden wij een of meer keurige doosjes Dubec

CIGARETTEN.

Hoofdstuk I.

De treinbotsing.

BEWAAR UW OMSLAGEN!

De in te zenden omslagen mogen niet lager loopen dan

Nick Carter	No. 303
Buffalo Bill	" 208
Raffles	" 296
Wie is de Misdadiger?	" 1

Men zende ze als drukwerk, met juiste vermelding van des afzenders naam en adres op den truishand.

Als een stormwind suide een groote, gesloten automobiel over den straatweg van Versailles naar Parijs.

Het was zes uur in den namiddag en reeds begon de korte herfstdag ten einde te loopen.

Aan den westelijken gezichtseinder vertoonde een lange oranjestreek de plek, waar de zon onder was gegaan en nog slechts een zwak en onbestemd licht deed de bruine bladeren, die nog niet afgevallen waren, gloeien.

De natuur in haar felle herfsttinten was wonderbaar mooi. De wind blies zachtkens door de takken en onder de boomen had zich een bruin bladerentapijt uitgestrekt, dat den voet van den eenzamen wandelaar diep deed wegzinken en onhoorbaar maakte.

Vóórt suide de auto! De inzittenden, twee onberispelijk gekleede heeren, schenen echter geen oog te hebben voor de heerlijke natuur,

die hen omringde. Zij staarden beiden somber voor zich uit, blijkbaar vervuld van ernstige gedachten.

De eene, waarschijnlijk de oudste der twee, was een slank man met donker, eenigszins grijzend haar. Zijn sierlijke gestalte was gekleed in een keurig passend, gekleed costuum van zwart laken. Hij had lakschoenen aan de voeten, waarover wit zijden slobkousen, hetgeen een fijn contrast maakte met zijn overigens donker costuum, want ook de dunne overjas met cape, die hij over zijn costuum droeg, was donker en werd slechts verlevendigd door de donkerroode satijnen voering, die bij de geringste beweging van den drager te zien kwam.

Het gelaat van dezen reiziger, dat fijn besneden was, stond strak en hij staarde zonder onderbreking naar buiten, schijnbaar echter zonder iets te zien. De koele, grijze oogen bewogen

zich niet en het eenige, dat er op duidde, dat dat hooge blanke voorhoofd gedachten verborg, was het feit, dat nu en dan die oogen met een metaalglans schitterden.

Zijn reisgezel was een veel jongere man. Hij was wel een hoofd kleiner en zijn gestalte was eer gevuld dan slank te noemen. Hij was blond en had levendige blauwe oogen, die nu echter ook somber voor zich uit staarden, terwijl aan zijn nu bleeke wangen te zien was, dat zij gewoonlijk door een blos verlevendigd werden.

Hij was even onberispelijk gekleed als zijn metgezel, behalve dat hij geen slobkousen droeg.

Ook het gelaat van den reusachtigen chauffeur, die de auto bestuurde, stond strak en ofschoon hij al zijn aandacht noodig had voor zijn werk, daar de wegen door den neerslaanden nevel glad begonnen te worden, scheen het alsof ook hij door sombere gedachten werd geplaagd.

Dit was ook inderdaad het geval, want deze chauffeur, James Henderson geheeten, was zeer aan zijn meester gehecht en diens toekomstig lot vervulde hem met groote bezorgdheid. Hij was op weg naar het Bois de Boulogne, waartegen het vallen van de duisternis een duel zou plaats vinden tusschen zijn meester en den Markies Raoul de Frontignac.

Henderson wist, dat deze rit waarschijnlijk de laatste van zijn meester, aan wien hij als een kind gehecht was, zou zijn. Hij wist, zonder dat hem dit gezegd was, dat zijn meester nimmer, zelfs niet ter zelfverdediging, een medemensch zou dooden en daar de bepalingen van het duel luiden: Schieten „ad libitum” tot een der partijen gedood is, was het niet moeilijk te voorspellen wie als zoenoffer zou vallen.

Terwijl Henderson zijn oogen onafgewend op den weg gericht hield, bleef deze gedachte hem plagen en hij gevoelde zich niet bij machte haar van zich af te schudden.

Zijn meester Lord Chesterfield, een der leden van den ouden Engelschen adel, scheen reeds met het leven te hebben afgerekend. Stil en onbeweeglijk zat hij naar buiten te staren met oogen die niets zagen. Hij was de lange slanke reiziger en in de oogen van zijn metgezel zou men, indien de vallende duisternis dit niet belette, nu en dan een traan kunnen zien schitteren. Want ook deze metgezel

van den Lord, die niemand anders was dan zijn secretaris, Charles Dixon, had zijn meester lief als een vriend.

Zij waren ook vrienden geworden deze beide mannen; het lot had hen tot onafscheidelijke gezellen gemaakt en het vooruitzicht van een afscheid voor immer stemde hen beiden wanhopig.

— Kan niets je besluit veranderen? vroeg Dixon, nadat beiden wel een kwartier achtereen gezwezen hadden, terwijl hij schuw naar zijn vriend opkeek, als verwachtte hij reeds een ontkennend antwoord.

— Niets, Charly, antwoordde Lord Chesterfield, terwijl hij zijn secretaris met een meewarig glimlachje aanzag. Het eenige wat nog gedaan kan worden, dat ik dan ook doen zal en waarop ik ook nog werkelijk eenige hoop heb, is, dat ik den markies een uiteenzetting kan geven van mijn gedrag. Ik moet echter bekennen, dat ik vrees, dat mijn tegenstander mij daarvoor geen gelegenheid zal geven. De man is verblind door de liefde en wij weten allemaal wat dat beteekent.

Dixon knikte met het hoofd, ten bewijze, dat hij begrepen had, maar antwoordde niet. Hij bleef met droge, strakke oogen uit het venster van de automobiel staren en zag het zich steeds meer en meer in nevelen hullende herfstlandschap aan zich voorbij snellen.

Maar spoedig zou er leven in deze bijna beweginglooze figuren komen.

De automobiel reed nu op een weg, welke evenwijdig liep met den spoorweg en juist op dat oogenblik kwam een trein de auto achterop.

Hoe snel de vaart van de auto ook was, de trein haalde den wagen langzaam maar zeker in, kwam hem op zij en streefde hem voorbij.

Onwillekeurig keken de beide mannen het voorbijsnellende gevaarte, dat over de rails donderde, na.

Daar naderde de trein een kleine brug, die over een stroom geslagen was.

Eensklaps sprongen de beide reizigers in de automobiel, als door den druk op een geheime veer, gelijktijdig op, uitten een gesmoorden kreet en staarden met groote wijd geopende oogen naar den trein.

Vlak daarbovenop klonk een heftige, doffe slag, een vuurstraal, een ontzettend gerommel als het wegstervend geraas van een ver verwijderden donderslag en daarna... daarna... een onwettelijk opstijgen van menschelijke stemmen, een luid gebrul als of duizenden weerloozen gemarteld worden, een gillen, een krijschen, een jammeren, zóó hevig, zóó hartverscheurend, dat de eerste gedachte is, de handen voor de ooren te slaan en weg te loopen, zoo snel en zoo ver als maar mogelijk is.

Zonder dat Lord Chesterfield in de spreekbuis het bevel moest geven te stoppen, remde Henderson onmiddellijk, maar nog vóór de wagen geheel stil stond, waren de beide reizigers er uit gesprongen en liepen snel naar den kant van den weg.

Na een korten aanloop sprongen beiden over de sloot, liepen over eenige mijlen weiland en kwamen eindelijk, terwijl hun sluitende ademhaling over hun geopende lippen kwam, hijgend op het tooneel van de ramp aan.

Wat was er gebeurd?

Terwijl de beide mannen uit het portierraam van de auto staarden en den trein naogden, hadden zij plotseling gezien, dat de grond als het ware onder het gewicht van de locomotief wegzakte en met onverminderde vaart was het groote zwarte gevaarte met een doffen slag tegen de brugboog gereden, die als een stuk bordpapier in elkaar gedeukt werd.

Maar de locomotief dérailleerde, kantelde en sleepte in haar vaart den staart met personenwagens, die hij trók, mede.

Met dof rommelend geraas waren de wagens gevallen, over elkaar heen getuimeld, in elkaar geschoven en opengereden, al wat een oogenblik te voren in de coupé's leefde en hoopte en babbelde en lachte, naar een poel van bloed, tranen en ellende meesleurende.

Toen Lord Chesterfield en Dixon op het terrein van de ramp aankwamen, stonden zij voor een chaos van gebogen ijzer en versplinterd houtwerk, waar hartverscheurende kreten uit opstegen. Slechts een paar wagens waren op de rails gebleven en de doodelijk verschrikte passagiers klommen de portierraamen uit.

Sommigen vluchtten in hun waanzinnigen angst

en vertwijfeling het veld in om maar uit dien poel van bloed en ellende te geraken, maar eenigen van de moedigsten zetten de tanden op elkaar en begonnen hulp te verleen aan de ongelukkigen, die onder en naast de vernielde spoorwagens lagen en niet onmiddellijk gedood waren.

Onder die weinigen mengden zich ook de beide vrienden. Zij deden wat zij konden om de pijn en den nood te verzachten van de talrijken, die, somwijlen afschuwelijk verminkt, kermden en smeekten om den verlossenden dood.

Was de arbeid in dezen poel van ellende reeds moeilijk genoeg, hij werd nog verzaard door de duisternis, die nu snel begon te vallen, maar weldra lekten de vlammen hoog op, want het vuur uit de locomotief had zich verspreid en aan de vernielde wagens medegedeeld.

Maar nu daagde ook spoedig hulp op. Een der geredde passagiers had de tegewoordigheid van geest gehad om onmiddellijk naar Parijs te telephoneeren en reeds vijf minuten nadat het ongeluk geschied was, naderde een immer gereedstaande hulp trein met dokters, verpleegsters en verbandmiddelen de onheilsplek.

Intusschen hadden de vrijwillige helpers, onder wie zich ook Lord Chesterfield en Charles Dixon bevonden, nuttig werk gedaan. Vele gewonde reizigers hadden zij reeds uit een benarde positie weten te bevrijden en hen aldus van een wissen dood door verbranding weten te redden.

Zij wisten niets van elkaar af, want ieder had gedaan wat hij kon, zonder op den ander te letten. Zij waren voor het oogenblik gescheiden, maar daarom bekommerde zich geen van beiden; het voorgenomen duel was geheel en al uit hun gedachten verdwenen.

Ten minste voor het oogenblik. Weldra zouden zij er weer op zeer bijzondere wijze aan worden herinnerd.

Eensklaps voelde Dixon een hand op zijn schouder leggen en opkijkend zag hij zijn meester, Lord Chesterfield achter zich staan.

Dixon boog zich juist over een der slachtoffers, een dame, wier beide beenen blijkbaar verbrijzeld waren. Hij had zijn cilinderhoed vol water geschept uit een naburige sloot en bevochtigde daarmede de van koorts brandende

lippen van het slachtoffer. Maar de vrouw was niet meer te redden en nog terwijl hij zich moeite gaf om hare ontzettende pijnen te verlichten, blies zij onder zijn handen den laatsten adem uit.

Dixon stond op, na de vrouw de oogen dicht gedrukt te hebben en keek een oogenblik met vochtige oogennaar de doode. Toen wendde hij zich om en zag zijn metgezel in de oogen.

Lord Chesterfield boog even het hoofd.

— *Requiescat in pace!* mompelde hij, dat zij ruste in vrede.

Hierop legde hij nog eens zijn hand op den schouder van zijn vriend en zei:

— Kom even mee, Charly, hier kunnen wij toch niet meer helpen.

Voorzichtig baanden zij zich een weg langs de verbogen ijzerstaven en het verbrokkelde en versplinterde houtwerk. Zij moesten zeer omzichtig gaan, want overal lagen op improvisatorische rustbedden, gevormd uit de bebloede en besmeurde kussens uit de tweede en eerste klasse-coupé's, min of meer ernstig gewonde slachtoffers, terwijl aan het begin van den verongelukten trein een groot doek lag uitgespreid, waaronder het akelig stil was. Daar onder had men de reeds gevonden dooden neergelegd.

Vlak bij de overblijfselen van wat eens een eerste klas coupé was geweest, bleef Lord Chesterfield staan. Toen boog hij zich een weinig naar voren en op een roerlooze gestalte wijzend, die daar doodsbleek op de roode kussens terneder lag, zei hij met zachte stem:

— Bereid je op een groote verrassing voor, Charly.

Dixon keek en zag nu, dat de man, die daar lag uitgestrekt, niemand anders was dan markies Raoul de Frontignac, die straks de tegenstander van zijn vriend in het voorgenomen duel zou zijn geweest. Ongetwijfeld was de markies evenals de Lord op weg geweest naar Parijs, waar zij in het Bois de Boulogne den strijd op leven en dood zouden hebben gestreden.

Was de dood den markies voor geweest? Neen, nog niet. De ongelukkige leefde nog. Het toeval had gewild dat hij een der eersten was geweest, wien door Lord Chesterfield hulp was verleend. Hij was reeds bewusteloos en had er

dus niets van gemerkt hoe zijn doods vijand, (want hoe kon men een aanstaanden tegenstander in een te houden duel anders noemen,) hem met buitengewone handigheid onder de half verbrijzelde coupé vandaan haalde.

Trouwens, de groote handigheid van den deftig gekleeden heer had alle omstanders met verbazing geslagen. Het leek wel alsof al het ijzer en hout als deeg werd in zijn handen. Met het grootste gemak wist hij de onoverkomelijkste hinderpalen uit den weg te ruimen en als er hier of daar hout of metaal weerstand scheen te bieden, dan had hij voor elk geval onmiddellijk een klein stukje gereedschap, een instrumentje bij de hand, dat hij zóo krachtig en bekwaam hanteerde, dat hij er in een paar oogenblikken doorheen was.

Hier was het een coupé-deur, daar een zware ijzeren balk, weer ergens anders een dikke spiegelruit, maar steeds zonder overtollige drukte had hij snel de zwakste plek weten te vinden en had hij het kermende of zuchtende slachtoffer van onder de knellende balken en ijzeren staven vandaan gehaald.

Zoo was het ook gegaan met den markies de Frontignac. In een paar minuten tijds had hij hem van onder den zwaren balk, die uit het onderstel van den wagen was losgeraakt, vandaan gehaald.

Maar hij had onmiddellijk gezien, dat de markies, zoo niet dood, dan toch stervend was. Even had hij het oor luisterend op de borst van den zwaar gekwetste gelegd en was daarna opgestaan om zijn vriend te zoeken.

Een oogenblik stonden de beide mannen over de roerlooze gestalte, die doodsbleek en met gesloten oogen daar terneder lag, gebogen. Toen fluisterde Lord Chesterfield zijn secretaris toe:

— Charly, wil je eens even zien of je Henderson vinden kunt? Hij zal zich ook wel onder de helpers bevinden en als hij even kan gemist worden, wat ik wel denk, want er is nu een heele staf bekwame dokters en verpleegsters aan het werk, dan moet hij even meehelpen om den gewonde te vervoeren.

Uit een vluchtig onderzoek is mij gebleken, dat zijn rechterzijde bijna geheel verbrijzeld is en ik denk, dat zijn rechterarm en been zullen

moeten geamputeerd worden. Het is echter mogelijk, daar het slachtoffer niet al te veel bloed heeft verloren, dat hij nog te redden is; ik wil hem daarom zoo gauw mogelijk naar Parijs overbrengen.

Dixon was al weg, voor zijn vriend geheel uitgesproken had.

Hij vond Henderson, juist zooals zijn meester verondersteld had, druk bezig met het verleenen van hulp, waarbij zijn krachtige armen schitterende diensten verleenden. Men had hem gevraagd hulp te verleenen bij het vervoer van de gewonden naar een meer geschikte tijdelijke verblijfplaats en Dixon vond hem, toen hij juist bezig was een ongeveer twintigjarig meisje, dat een hoofdwonde bekomen had, in zijn sterke armen

als een driejarig kind weg te dragen.

De oogen van den goedigen reus waren vochtig bij het zien van al de hem omringende ellende en slechts met moeite kon hij zich van deze rampspoedige plek losscheuren.

Een kwartier daarna was de auto onderweg naar Parijs. Men had den gewonde, die nog steeds bewusteloos was, op de lange achterbank uitgestrekt, waarbij Lord Chesterfield het hoofd van zijn doods vijand met een kussen steunde.

Dixon zat naast Henderson, die voorzichtig reed, om den wagen zoo weinig mogelijk te laten schokken.

Een uur na de ramp bereikten zij het Hôpital Saint Denis.

Hoofdstuk II.

In de wachtkamer van het hospitaal.

De lange herfstavond was over het aardrijk nedergedaald en in de witte gevel van het Hôpital de Saint Denis keken tientallen verlichte vensters uit in den donkeren nacht.

Het was er druk in dat groote gebouw, maar toch heerschte er stilte en rust. Bijna onhoorbaar bewogen de dokters en verpleegsters zich door de lange met glanzende tegels bemetselde gangen van het ziekenhuis. Alles ging er snel, vlug en geruischloos, zonder het minste overtollige gebaar, zonder dat er één overbodig woord werd gesproken.

Het had drie uren geduurd eer men alle slachtoffers van de pas plaats gehad hebbende treinramp binnen had gebracht. Sommigen waren reeds dood, anderen gedurende het vervoer overleden, maar velen waren krimpand en kermend van pijn naar binnen gedragen en op de helder witte bedden gelegd, in afwachting, dat er zoo spoedig mogelijk een geneesheer zou komen om hem of haar naar de operatiezaal te laten vervoeren, teneinde den strijd tegen den loerenden dood aan te binden door het ten uitvoer brengen van een of andere operatie.

Markies de Frontignac was een der eerste slachtoffers geweest, die men binnen had gebracht

en Lord Chesterfield, wiens automobiël had gediend om den ongelukkige naar hier te vervoeren, wachtte nu reeds twee uren om den uitslag te vernemen van de operatie.

Rusteloos als een in het wild levend dier, dat men in een nauwe kooi heeft opgesloten, liep de lord in de wachtkamer op en neer. Steeds maar op en neer. De anders zoo kalme man was aan een groote ontroering ten prooi en zijn gelaat was zenuwachtig vertrokken. Hij had aan de verpleegsters, die den markies onder hare hoede hadden genomen, gezegd, dat hij zou blijven wachten tot de operatie afgeloopen was, daar hij, indien dit mogelijk was, onmiddellijk daarna even met het zwaar gewonde slachtoffer wilde spreken.

Het scheen, dat de Lord zeer veel waarde hechtte aan dit onderhoud, want zijn voorhoofd vertoonde diepe rimpels, ten bewijze dat hij in zwaarmoedige gedachten verdiept was.

Hij had zijn automobiël met Henderson en Dixon naar huis gestuurd en gezegd, dat zij niet op hem behoefden te wachten met het diner, daar hij blijven wilde tot hij den markies, indien mogelijk, gesproken had.

Met groote stappen liep hij nog steeds in het

ruime, helderwitte vertrek op en neer en dacht na.

Waarom dacht Lord Chesterfield? Aan het nu onmogelijk geworden duel? Of aan hetgeen daartoe aanleiding had gegeven?

Hij dacht aan haar, aan de vrouw, aan de elegante wereldsche vrouw, die de onmiddellijke oorzaak was geweest, dat het duel, dat nu niet zou plaats vinden, was uitgelokt. Hij dacht aan de Markiezin de Frontignac en verplaatste zich in gedachten naar een tijdperk, dat ver in zijn herinnering terug lag.

Niet steeds had Adrienne de Frontignac in een paleis gewoond, dat was ingericht met alle denkbare schatten en stond in een der voornaamste stadsgedeelten van Parijs, op den Faubourg St. Germain.

Zeven jaren geleden had zij in een arbeiderskwartier van Parijs met haar moeder in een klein huisje geleefd.

Moeder Faté, aldus werd Adrienne's opvoedster genoemd, had, toen zij nog jong en mooi was, met een kunstenaarstroep door Frankrijk gereisd; later was zij getrouwd met een koopman en toen naar Parijs gekomen.

De heer Faté had destijds een kleinen winkel, waarin hij goede zaakjes maakte. Door spaarzaamheid en vlijt had hij een klein vermogen bijeengegaaard, maar vier jaren na zijn huwelijk was hij door een ongelukkigen samenloop van omstandigheden totaal geruineerd en toen was hij aan den drank verslaafd geraakt.

Alleen zijn ongelukkig huwelijk was daaraan schuld. Madame Faté, die zeer hartstochtelijk was en aan al hare driften toegaf, had volop genoten van het Parijsche leven en daar haar man veel te zwak was om aan haar verkwisting paal en perk te stellen, waren al heel gauw alle spaarduitjes opgemaakt.

Toen werden schulden gemaakt en op zekeren dag werd de heer Faté uit zijn woning gezet en kwamen zijn mooie meubels onder den hamer van den deurwaarder.

De rampzalige man leidde nu een leven vol ellende aan de zijde van zijn jonge vrouw, die hem nooit had liefgehad.

Hij begon uit vertwijfeling hoe langer hoe zwaarder te drinken, totdat hij op zekeren dag dood in de goot werd gevonden. Madame Faté

ging toen met haar dochttertje, de kleine Adrienne, in een ander stadsgedeelte wonen en daar trachtte zij het lekkere schip van haar bestaan weer vlot te maken.

Zij was nog een knappe vrouw en kreeg onder de arbeiders al heel spoedig een hoop vrienden en vereerders, die zich wel graag door haar lieten plukken. Maar toen zij ouder en leelijker werd, begon zij een ander beroep uit te oefenen.

Zij werd kaartlegster!

Op gezette tijden ontving zij in haar woning de lichtgeloovigen, die zich door haar uit de kaarten, uit de lijnen der hand en uit het koffiedik de toekomst lieten voorspellen en ook trok zij er zelf op uit om het dienend personeel haar diensten aan te bieden.

Zoo gelukte het een tijdlang aan moeder Faté om zich met haar dochttertje door het leven te slaan.

De kleine Adrienne groeide intusschen op tot een volwassen meisje. Zij werd van jaar tot jaar mooier en de oude rekende reeds uit, dat haar dochter haar spoedig grootte inkomsten zou verschaffen, want in Parijs kan men dikwijls grof geld verdienen als men jong en mooi is.

En Adrienne verzette zich geen oogenblik tegen de wenschen van haar moeder.

Alle drommels, zij had meer dan genoeg van dat ellendige leven!

Elken dag zag zij het groote schitterende Parijs om zich met al zijn verleidingen, zijn verlokkende schatten, waarnaar vrouwenharten zoozeer begeeren.

Een rijk rentenier van diep in de vijftig was Adrienne's eerste minnaar; toen volgden anderen en ten slotte bood een handelaar in blanke slavinnen moeder Faté een groote som gelds, als zij haar dochter wilde afstaan.

De oude ging terstond op dit aanbod in en Adrienne werd meegenomen naar Kairo en daar in een publiek huis gebracht.

Door een toeval leerde Lord Chesterfield haar daar kennen. Op zekeren nacht brak in een der beruchte wijken van deze ver van kuische stad een hevige brand uit en daar de blusmiddelen totaal onvoldoende waren, snelde men van alle kanten toe om hulp te verleen.

Van den brand maakten verscheidene opge-

sloten meisjes gebruik om te vluchten en in verschillende van de bochtige, nauwe straten kon men dien nacht in het bleeke maanlicht vele ter nauwernood gekleede meisjes zien loopen, die, van de verwarring om aan den brand te ontkomen gebruik hadden gemaakt, om zich vrij te maken.

Onder deze gevluchten bevond zich ook Adrienne en het toeval was haar in zooverre gunstig, dat Lord Chesterfield, die zich toevallig op een zijner reizen in Kaïro bevond en uit zijn hotel was gesneld om hulp te verlenen, haar vond en medenam naar zijn hotel.

Daar het meisje haast geen kleeren aan het lichaam had en hij, getroffen door haar werkelijk groote schoonheid, begreep, dat, wanneer hij haar aan haar lot overliet, dit haar onvermijdelijken ondergang zou beteekenen, besloot hij zorg voor haar te dragen. Dit voornemen werd nog gesterkt door de leugenachtige verhalen van Adrienne, die onmiddellijk met haar vrouwelijk instinct begreep, dat van dezen weldoener profijt te trekken was.

Hij bracht haar naar Engeland en huurde daar een huisje voor haar, waarin het meisje geheel zorgeloos kon leven.

Maar lord Chesterfield was er de man niet naar, die zich op den duur bij den neus liet nemen.

Al heel spoedig kwam hij tot de ontdekking dat Adrienne een door endoor verdorven schepsel was, wie de ondeugd in het bloed zat.

Hij betrapte haar op allerlei leugens, op afspraken, die zij hield met andere mannen en toornig stiet hij haar van zich.

Eenige jaren gingen voorbij.

Daar ontmoette Lord Chesterfield op zekeren dag zijn besten vriend markies Raoul de Frontignac, die destijds in Londen woonde, in gezelschap van een jonge dame van buitengewone schoonheid, die zich Adrienne de Malmaison noemde.

Algemeen werd van haar verteld, dat zij de dochter was van een Fransch aristocraat, die haar veel millioenen had nagelaten. En ook de dames der Londsche high life waren met Adrienne de Malmaison ten zeerste ingenomen.

Zij betooverde iedereen en al haar vrienden en

bekenden waren het er over eens, dat Adrienne de Malmaison het bekoorlijkste schepsel op aarde was.

Toen Lord Chesterfield deze mooie vrouw voor het eerst in de hooge kringen van Londen ontmoette, wist hij ook terstond, dat zij een avonturierster was van de ergste soort en dat hij zelve deze Adrienne Faté uit een bordeel in Kaïro had gered.

Maar hij gevoelde zich niet geroepen om de aristocraten de afkomst van hun lieveling mee te deelen.

Hij vond er zelfs eenig vermaak in om het spel gade te slaan, dat deze moedige avonturierster speelde met de zoo koele, ongenaakbare Engelsche aristocratie, en hij lachte in zijn vuistje om deze ironie van het noodlot.

En bovendien — Lord Chesterfield was edelman; hij zou Adrienne niet ontmaskeren.

Jammer genoeg, bewaarde Lord Chesterfield ook het stilzwijgen tegenover zijn besten vriend, markies De Frontignac.

Hij vond trouwens niet eens tijd genoeg om den markies met het verleden van Adrienne de Malmaison op de hoogte te brengen, want destijds verliet Lord Chesterfield voor zes weken Londen om een reis te maken naar Zuid-Europa.

Toen hij terugkeerde, ontstelde hij van de tijding, dat markies De Frontignac zich intusschen met Adrienne de Malmaison had verloofd.

Mocht hij zijn besten vriend een slachtoffer laten worden van deze slechte vrouw? Mocht hij het mede aanzien, dat de dochter van een kaartlegster en van een dronkaard, die in de goot gestorven was, markiezin De Frontignac werd?

Neen, duizendmaal neen! Lord Chesterfield besloot zelf zijn vriend de oogen te openen.

Een bal bij den Portugeeschen gezant, waarop zij beiden uitgenoodigd waren, zou daartoe de beste gelegenheid bieden.

Maar zijn goede bedoelingen zouden totaal verkeerd uitgelegd worden.

Reeds na de eerste woorden, die hij tot zijn vriend, den markies, had gesproken, reeds na zijn woorden: „Ik waarschuw je voor Adrienne de Malmaison, zij is een bedriegster, een deerne!” viel de markies op een toon van de heftigste razernij in:

— Deze belediging, mijn bruid aangedaan, zul je met je bloed betalen!

Markies de Frontignac wachtte niet af, tot Lord Chesterfield hem nog meer kon zeggen. Hij stormde weg en den volgenden dag nam hij maatregelen om den man, die zijn bruid beledigd had, tot een duel uit te dagen.

Besloten werd, dat dit duel drie maanden later in het Bois de Boulogne te Parijs zou worden gehouden.

Lord Chesterfield had om dit uitstel gevraagd.

Dit had hij niet gedaan uit eigenbelang, maar hij hoopte, dat in den loop van die drie maanden Adrienne zich zelve zou verraden.

Maar het tegendeel geschiedde.

Adrienne verstond het op een uitnemende manier om den markies smoorlijk verliefd op haar te maken en op zekeren dag hoorde Lord Chesterfield, dat het huwelijk van dit ongelijke tweetal in de Notre Dame-kerk te Parijs gesloten was.

Zoo was dus de dochter van de kaartlegster de gade geworden van een der meest geachte aristocraten van Frankrijk en hoe verachtelijk deze vrouw ook mocht zijn — één ding verstond zij uitnemend: zij speelde haar rol op schitterende wijze.

Ook in de Parijsche kringen wist zij zich heel spoedig bemind te maken en geen sterveling vermoedde iets van haar vroeger zondig leven.

Aan dit alles dacht Lord Chesterfield, terwijl hij nog steeds rusteloos heen en weer liep.

Eensklaps staakte hij zijn ononderbroken wandeling. Zijn scherp oor had een naderenden voetstap vernomen en een oogenblik later werd er zacht aan de deur geklopt.

Lord Chesterfield deed de deur open en keek vragend in het kalme gelaat van een in het wit gekleede verpleegster.

— Hoe is het met den patient, zuster, vroeg hij met trillende stem.

Het zustertje haalde even de schouders op en met een blik, waaruit medelijden sprak, zei zij:

— De patient heeft de operatie tamelijk goed doorstaan, maar er zijn inwendige verbloedingen geconstateerd en de dokter vreest, dat de Markies den avond niet meer zal halen.

Lord Chesterfield dacht een oogenblik na,

terwijl zijn wenkbrauwen zich boven zijn oogen samentrokken.

— Zou het.... kan ik.... Is het mogelijk, dat ik den patient even kan spreken? vroeg hij ten slotte.

Wederom haalde de verpleegster de schouders even op,

— Ik denk het wel, Mylord, de dokter heeft mij hierheen gestuurd om u den uitslag van de operatie mede te deelen en daar ik den dokter uw verzoek om den patient onmiddellijk daarna, indien mogelijk te spreken, heb medegedeeld, denk ik....

— Dank je, mijn kind, zeide Lord Chesterfield, wil je zoo goed zijn mij even den weg te wijzen.

Het verpleegstertje ging hem met haar vluggen, zachten tred voor, een reeks betegelde gangen door, toen een trap op, om tenslotte voor een wit gelakte deur stil te houden.

Bijna geruischloos opende zij de deur en keek naar binnen. Voor het ziekenledikant stond een gebaard en gebrild man, die iets op een lijst schreef, die hij vervolgens aan het hoofdeinde van het bed hing en zich daarna tot den binnentredende wendde.

Lord Chesterfield noemde zijn naam en drukte den geneesheer even de hand.

— Is de patient bij kennis, dokter? vroeg hij toen.

— Ja, Mylord, luidde het antwoord, maar hij is uiterst zwak en ik verzoek u uw bezoek niet onnoodig te rekken.

Nu wenkte hij Lord Chesterfield naar een hoek van het vertrek en fluisterde:

— De Markies is onherroepelijk verloren, ik zou u op de minuut af kunnen zeggen hoe lang hij nog te leven heeft en juist daarom kan ik u toestemming geven om even met hem te spreken. Indien hij nog te behouden was, zou ik dat aan iedereen moeten weigeren, maar nu....

De geneesheer voleinde den zin niet, maar stak met een welsprekend gebaar zijn handen op.

Lord Chesterfield knikte ten teeken, dat hij begrepen had.

— Ik zou graag een paar minuten alleen met hem willen blijven, zei hij nu.

De dokter en de verpleegster gingen het vertrek uit en hij boog zich over het marmerbleeke gelaat op het kussen.

— Frontignac, beste vriend, herken je me?

De zwaargewonde opende wijd de oogen en de blik, waarmee hij Lord Chesterfield aankeek, gloeide van onverzoenlijken haat.

— Ik wilde je bewaren voor een groot ongeluk, vervolgde Lord Chesterfield, terwijl hij zich diep over den stervende heenboog, ik zweer je, dat ik niets deed dan een vriendschapsdienst, toen ik....

Daar verstomden plotseling de woorden op de lippen van den spreker, hij kromp ineen en

zijn oogen keken vol doodelijke ontsteltenis naar den stervende.

Deze had hem zachtjes, héél zachtjes één woord, één enkel woord in het oor gefluisterd en daardoor was zijn vijand al het bloed uit de wangen geweken.

Dit eene woord, dat de stervende den Lord had toegefluisterd en dat dezen zoo vreeselijk had getroffen luidde:

— Raffles!

De goedkoopste en beste zijn
Dubec-Sigaretten.

Hoofdstuk III.

De bekentenis van een stervende.

Toen Lord Chesterfield zich van den eersten schok een weinig hersteld had, boog hij zich opnieuw over den gewonde en fluisterde:

— Hoe kent ge mijn geheim?

— Ik ken het, laat je dat genoeg zijn, antwoordde de markies met matte stem, ik je beste vriend, wist al sinds langen tijd, dat jij John Raffles, alias Lord Edward Lister bent, die door de politie van Scotland Yard en ook door die van het vasteland reeds jaren lang gezocht wordt.

— En waarom heb je mij dan niet aan de politie verraden en uitgeleverd? vroeg hij.

— Ik zweeg, omdat je mijn vriend waart, maar nu ik je haat, nu.... nu zal ik je ook uitleveren.

Eén oogenblik keek Lord Chesterfield zijn stervenden vriend recht in de oogen, maar toen hij daarin niets anders dan haat las, haalde hij even de schouders op.

Het speet hem van zijn besten vriend, maar kon toch niet nalaten hem te zeggen, dat hij dat voornemen waarschijnlijk niet meer ten uitvoer zou kunnen brengen.

— Je zult daar geen gelegenheid meer voor hebben, zei Lord Chesterfield op zachten toon. Waarom zou ik het je verbloemen, de dokter

heeft mij zooeven medegedeeld, dat je verloren bent en dat je je moet voorbereiden om nog vóór middernacht is aangebroken uit het leven te scheiden. Ik weet dat je moedig bent en als een man zult weten te sterven. Ik heb mijn best gedaan je zoo gauw mogelijk onder de puinhoopen van den verongelukten trein vandaan te halen en zelfs als ik geweten had, dat je mijn geheim kendet, dan zou mij dat niet belet hebben mijn uiterste best te doen je in het leven te behouden. Maar nu dat niet het geval is, nu mag ik je ook wel zeggen, dat je je voornemen niet ten uitvoer zult kunnen brengen. Maar al kan je dat niet, daarom wil ik toch niet zwijgen, maar je zeggen, dat ik het geen schande vind, dat Lord Chesterfield ook John Raffles of Lord Edward Lister is. Vergeet niet, dat wat Raffles als dief en inbreker aan hen, die te rijk zijn, ontnemt, door Lord Chesterfield of Lord William Aberdeen, of Graaf Palmhurst, titels waar ik allemaal recht op heb, aan de minder bedeelden wordt gegeven. Daar ik mij tot levenstaak heb gesteld om af te nemen van degenen, die te rijk en te schraapzuchtig zijn, om dat te geven aan hen, die op het medelijden van hun medemenschen zijn aangewezen, moet ik er voor

zorgen, dat mijn ijver nimmer verflauwt. Vandaar mijn erkende ijver op het gebied van inbraak en roof. Is je dat genoeg om je te doen inzien wie en wat ik eigenlijk ben?

De stervende, die op het hooren van zijn doodstijding niet eens met de oogen had geknipt, vertrok zijn mond tot een grijns en zei:

— Woorden, woorden! Ik weet niet wat er van waar, wat er van leugen is, maar dat kan me ook niet schelen. Evenmin als de dood, die me al op zoo jeugdigen leeftijd achterhaalt. Het eenige dat mij spijt, is dat ik je niet zelf aan de politie kan overleveren, maar toch heb ik er voor gezorgd, dat mijn geheim niet met mij in het graf gaat. En dat alleen omdat je het heiligste, dat ik bezat, het liefste ter wereld met je minachting hebt bezoedeld en daarvoor wil ik je....

— Houd op, markies, fluisterde Lord Chesterfield, houd op! Ik moet je nog meer zeggen. Ik zweer je, luister goed, ik zweer je bij al wat mij heilig is en zelfs nu de dood je zoo nabij is, dat ik de waarheid sprak, toen ik je op dien avond van het bal toevoegde:

Als je Adrienne de Malmaison tot je vrouw maakt, dan geef je je edelen naam aan een eerlooze avonturierster, aan een deerne; en je voorvaderen zullen uit hun graven opstaan om je te straffen voor die snoode daad!

Het gelaat van den markies was reeds vaalgrauw geworden.

Maar nog eens spande hij alle krachten in.

— Ja, die woorden heb je mij toegevoegd, lord Chesterfield.

En, zooals ik zei: deze minachting kost jou of mij het leven, wij strijden op leven en dood!

— Je ziet, beste vriend, dat het jou het leven moet kosten, zei Lord Chesterfield. Maar voordat je heengaat, zal ik je toch van mijn onschuld overtuigen! Zie je dezen brief?

't Is Adrienne's handschrift, zooals je ziet en als je nog lezen kunt, arme, bedrogen kerel, dan zul je bemerken, hoe je geleefd hebt aan de zijde van een beestachtig wijf.

Vlug had lord Chesterfield een geel geworden brief uit zijn portefeuille te voorschijn gehaald.

Hij hield het blad papier voor de oogen van den stervende en deze las de volgende woorden:

Dierbaarste lord Chesterfield!

Ik smeeek je, mijn geheim te bewaren. Zoo juist heeft markies Raoul de Frontignac mij gesmeekt, zijn vrouw te worden. Die arme, goede gek is tot over de ooren op mij verliefd. Hij is rijk, van voornamen stand en iemand, die zich om den vinger laat wikkelen, als een mooie vrouw het er op aanlegt.

Ik smeeek je, Mylord, verstoor mijn geluk niet. Denk eens aan de dierbare woorden van vroeger, die ons vereenigden. Als de markies hoort, dat ik de dochter van een kaartlegster ben en dat je mij, verlaten en verstooten door iedereen, in Kaïro hebt gevonden, waar mijn moeder mij heenbracht, toen ik zestien jaar was, dan is voor mij alles verloren.

Maar ik weet, dat je een gentleman bent en zoo iemand verraadt geen vrouw, die hem eens zoo vurig heeft liefgehad.

Adrienne de Malmaison.

— Deerne, mooie slang, je hebt mijn leven vergiftigd, siste de markies en hij stiet den brief op zij, om die door en door slechte vrouw ben ik dus in den dood gegaan! Daarvoor heb ik mijn besten vriend opgeofferd! Edward, Edward! Kun je mij vergeven?

De Engelschman greep de beide handen van zijn vriend, die reeds koud begonnen te worden.

— Of ik je vergeven kan? Maar beste kerel, ik ben het immers, die vergiffenis moet vragen en niet jij!

— Jij bent onschuldig, Edward, ik heb je tot een duel gedwongen en op weg daarheen heeft de dood mij achterhaald. Maar waarom heb je mij niet eerder gewaarschuwd, dan had ik die vrouw liever geworgd dan dat ik haar mijn naam had gegeven!

— Ik kon, ik mocht niet spreken. Ik zou geen edelman geweest zijn, als ik haar verraden had, want helaas heeft haar schoonheid ook mij vele jaren geleden betooverd en ik heb de zoete gunsten van haar aangenomen, die verplichten tot zwijgen, zelfs tegenover de beste vrienden!

— Ik begrijp je! Ik zou ook niet anders hebben gehandeld! De stervende zuchtte zwaar.

— Maar luister nu naar mijn vreeselijke bekentenis, Edward, ook jij bent verloren — ik heb je in het verderf gestort!

— Ik vermoed verschrikkelijke dingen, stiet lord Chesterfield plotseling uit, je hebt aan je vrouw toch niet het geheim van mijn leven medegedeeld? Als dat waar is, ben ik verraden. Een vrouw, die mijn geheim kent, en die vrouw is nog wel Adrienne! Nog eens, als dat waar is, ben ik verloren!

— Zij weet het nog niet, maar zij heeft het geheim onder haar berusting, fluisterde de markies. Luister, want ik ga spoedig sterven, maar ik wil, ik moet je redden!

Lord Chesterfield boog zich over den mond van den stervende, om geen woord te laten ontsnappen.

— Ik heb je geheim altijd bewaard als mijn oogappel, maar op dien avond, toen ik mij door jou doodelijk beleedigd gevoelde, toen jij Adrienne een deerne hebt genoemd, toen verliet ik het bal van den Portugeeschen gezant en begaf mij onmiddellijk naar huis. Ik schreef toen alles op, wat ik wist van je dubbel leven, alle bewijzen die ik daarvoor bezat! Ik verzegelde den brief en ging naar de bank van Engeland.

— Naar de bank van Engeland? En wat deed je daar met dien brief? fluisterde lord Chesterfield, opgewonden.

— Ik heb in die bank een safe, waarin mijn geheele vermogen aan baar geld en papieren van waarde zijn geborgen. Daar heb ik den brief bewaard!

— En ligt hij daar nog? vroeg lord Chesterfield haastig.

— Nog — nog — daar! reutelde de stervende, maar voordat ik vandaag — naar het duel ging — gaf ik — Adrienne — den sleutel — en zei — tot haar:

Als ik — voor zonsondergang niet — levend ben teruggekeerd — ga dan naar Londen — maak mijn safe — in de Engelsche Bank — open — daar ligt een brief — o, Edward — ik heb je overgeleverd aan een slechte vrouw — aan een deerne — — zij zal je met duivelsche vreugde vernietigen — want ik weet —

dat ze jou haat — — omdat jij haar minacht!

In dit oogenblik veranderde de Groote Onbekende geheel en al.

Ieder spoor van opwinding was uit zijn gelaatstrekken verdwenen. Een ijzeren kalmte straalde uit zijn blik en deed zijn mannelijk, fijn besneden gelaat als uit marmer gehouden voorkomen.

— Antwoord mij vlug, beste vriend, zei hij toen, nu kun je nog denken, nog spreken!

Heb je in de Bank van Engeland het bevel achtergelaten, dat ieder, die den sleutel brengt, toegang heeft tot de kluis, of kan dat slechts één bepaald persoon zijn?

— Wie den sleutel brengt... kan de deur van de safe.... openen, kwam er bijna onhoorbaar over de lippen van den stervende.

Maar nog eens boog Lord Chesterfield zich over zijn stervenden vriend. Met zijn mond vlak bij het marmerwitte oor, fluisterde hij:

— Waar verbergt je vrouw den sleutel? Heb je dat gezien, toen je haar dien hebt gegeven?

— Ja!

— Waar dan?

— Zij draagt den sleutel... aan een gouden ketting... om den hals!

— Denk je, dat zij dadelijk naar Londen zal gaan?

— Ik vermoed... dat zij nog... vandaag zal gaan, antwoordde de markies met een stem, die steeds zwakker werd, zij zal zoodra mogelijk.... in het bezit van mijn vermogen willen komen!

— Dan is alles in orde! mompelde Lord Chesterfield. Adrienne de Malmaison is nog niet in Londen aangekomen!

Je kunt met een veilige gedachte aan mij sterven, markies! Ik zou niet John Raffles, de Groote Onbekende zijn, als ik den sleutel niet afhandig maakte aan deze vrouw!

Maar plotseling boog hij zich over het gelaat van den stervende, waarop een groote verandering plaats vond.

De mond trok even als in een hevige pijn, toen kwam er een wonderbare kalmte over de edele gelaatstrekken, die de doods kleur reeds aannamen. Toen hief de stervende de rechterhand op.

Lord Chesterfield nam de hand, voelde een

zwakken handdruk en zag het lichaam van zijn vriend ineen zakken.

— Dood! mompelde hij, dood!

Zelfs Lord Chesterfield, anders gezegd Raffles, de beruchte inbreker, die reeds zoo vaak den dood onder de oogen had moeten zien en toch waarlijk niet teerhartig kon genoemd worden, was ontroerd.

Even trilden zijne lippen, toen hij een paar afscheidswaarden fluisterde, drukte toen zijn gestorven vriend de oogen dicht en stond op.

Uit dat opstaan sprak reeds een geheel ander mensch.

Lord Chesterfield had alle teerhartigheid, waaraan hij een oogenblik en terecht had toegegeven, afgelegd, hij was nu weer Raffles, Raffles de Groote Onbekende, die aanstonds al zijn krachten zou gaan inspannen om die Groote Onbekende te blijven en het geheim van zijn leven, dat groot gevaar liep ontsluitend te worden, weer voor goed tot zijn uitsluitend eigendom te maken.

Hij ging nu naar de deur en deelde den dokter mede, dat zijn vriend onder zijn handen gestorven was. Vervolgens nam hij afscheid en verliet het hospitaal.

Buiten gekomen wierp hij een blik op zijn polshorloge.

— Vijf minuten over acht, mompelde hij, als zij inderdaad vanavond nog naar Calais wil gaan, moet zij den sneltrein nemen, die om negen uur vertrekt. Als ik mee wil gaan, heb ik geen oogenblik meer te verliezen. Als ik slechts had kunnen weten wat mij te wachten stond, zou ik James met de auto hebben laten wachten. Maar wie kon zoo iets vermoeden.

Raffles snelde naar een taxistand. Gelukkig stonden er twee wagens gereed en hij zocht dien uit, welke hem op het oog het snelste leek.

— Naar de Gare de Lyon, voegde hij den chauffeur toe, ik moet den trein van negen uur halen.

— Impossible, monsieur, antwoordde de man, die zelfs geen vinger uitstak om den wagen op gang te brengen.

— Hier! riep Raffles den man toe en duwde hem zijn beurs, die een twintigtal goudstukken bevatte, toe. Ik huur dien wagen van je en ik zal hem zelf besturen. Schuif op, laat mij op je plaats zitten.

En voor de chauffeur goed van zijn verbazing gekomen was, waren zij reeds een heel eind op weg.

Hoofdstuk IV.

Mis Wilson, de vrouwelijke detective.

Ongeveer op denzelfden tijd als hetgeen in de vorige hoofdstukken is verhaald, voorviel, zat Markiezin de Frontignac in haar weelderig ingericht boudoir.

Alles wat Lord Chesterfield zich in de wachtkamer van het hospitaal in de herinnering had teruggeroepen over de schoonheid van deze duivelin, bleef nog ver onder de werkelijkheid.

De Markiezin paste in haar schitterend boudoir als een edelsteen in een fluweel étui. Het vertrek was geheel in lichte kleuren gehouden. Op den vloer lag een kostbaar, echt Perzisch tapijt, dat elken voetstap smoorde. De wanden waren bekleed met fraaie gobelins, die allerlei wuften tooneelen uit den pruijken tijd voorstelden en waar-

naar een kuische jonkvrouw niet zonder blozen zou kunnen kijken. Aan de met goud en wit gedecoreerde zoldering hing een kostbare kristallen kroon, die haar licht uit de duizenden facetten van het geslepen glas deed stralen en de figuur van de Markiezin in de voordeeligste belichting deed uitkomen.

Adrienne de Frontignac, zooals zij zich thans kon noemen, zou men het avontuurlijke leven dat zij geleid had, niet aanzien. Zij was slank en toch goed gevuld, hetgeen duidelijk zichtbaar was, daar haar zeer spaarzame zijden onderkleeding, waarover een zijden peignoir was geslagen, geen enkele lijn liet raden.

Haar gelaat was fijn besneden en zou zelfs,

wanneer de lippen wat minder vol en wellustig waren geweest, aristocratisch kunnen worden genoemd. Zij had fraaie blauwe oogen, die prachtig contrasteerden met haar kastanjebruin haar, dat in een lossen wrong was opgemaakt, terwijl uit haar laag uitgesneden kleed een paar armen en schouders te voorschijn kwamen, die als uit marmer bebeeldhouwd schenen.

De Markiezin was alleen en scheen zeer ongedurig. Langer dan een minuut kon zij het op geen enkelen stoel uithouden. Nu eens ging zij hier dan weer daar zitten en telkens sprong zij op, om dan een blik op de fraaie vergulden pendule te werpen.

Adrienne de Frontignac was er door haar echtgenoot van in kennis gesteld, dat hij om haar eer te verdedigen, ging duelleeren. Hij had haar echter niet gezegd met wien. Maar wel had hij haar gezegd, dat indien hij niet vóór acht uur 's avonds thuis was, zij het voor zeker moest aannemen, dat hij gedood was.

Was zij dus ongerust over het lot van haar echtgenoot?

In geen deele. Wat kon het haar schelen of die man leefde of gestorven was. Zij had hem getrouwd om zijn groot vermogen en omdat zij hem wel op den koop toe wilde nemen, mits zij zich maar in weelde kon baden. Zij had vrienden genoeg, die haar over het verlies van haar man zouden troosten.

Maar er was iets anders, dat haar onrustig maakte. Haar echtgenoot had haar gezegd, dat hij het geheim wist van den Grooten Onbekende, die zich John Raffles ofwel Lord Edward Lister noemde en dat geheim zou hij aan haar overdragen, indien hij in het duel gedood mocht worden. Zij had het sleutelje gekregen van zijn safe in de Bank van Engeland en nu popelde zij van ongeduld om naar Londen te vertrekken, teneinde zich van dat geheim meester te maken.

Toen het zoo laat werd, begreep zij, dat er iets met haar man moest gebeurd zijn. Zij wist nog niets van het spoorwegongeluk, dat hem ten grave had gesleept, maar zelfs indien dat wel het geval was geweest, dan nog had zij natuurlijk niet met zekerheid kunnen weten, dat haar echtgenoot daar bij was geweest.

Plotseling echter ging de telefoon. Het was een bericht van het hospitaal, dat haar meldde, (heel voorzichtig om haar zoo weinig mogelijk te doen schrikken en haar een weinig voor te bereiden), dat haar man zwaar gewond was en een operatie had ondergaan.

Zij hoorde de boodschap tamelijk onbewogen aan, al liet zij het door het telefoontoestel voorkomen, alsof zij hevig ontroerd was. Zij gaf ten antwoord, dat zij zoo spoedig mogelijk zou komen, maar toen zij den hoorn van het toestel weer op den haak had gelegd, dacht zij al niet eens meer aan haar armen, stervenden echtgenoot, maar wel aan zijn testament, dat haar natuurlijk tot universeele erfgenaam maakte van het groote vermogen van den Markies en zij stelde zich al voor wat zij met al dat geld zou kunnen utruchten.

Nadat zij zich daar eenigen tijd mede had vermaakt, dacht zij ineens weer aan het haar toevertrouwde geheim. Zoodra haar deze gedachte inviel, trok zij een dun gouden kettinkje, dat om haar sneeuwitten hals hing, omhoog en bekeek eenige oogenblikken het sierlijke, kleine sleuteltje, dat daar aan hing.

Toen ging zij naar het telefoontoestel en vroeg een nummer aan.

— Zijt gij daar zelf Miss Wilson? vroeg zij.

En toen er blijkbaar een bevestigend antwoord op die vraag kwam, vervolgde zij:

— Wilt ge dan zoo spoedig mogelijk hier komen? Ik heb belangrijk nieuws voor u, maar laat niemand weten, wat ge bij mij komt doen en laat u aandienen als directrice van een of ander modemagazijn of zoo iets.

Toen zij den hoorn weer op het telephoontoestel had gelegd, trad Adrienne voor een prachtige spiegel en bekeek zich daarin van top tot teen.

Toen haalde zij nog eens het kleine, kunstig gevormde sleuteltje te voorschijn, dat aan een dun, maar stevig gouden kettinkje op haar boezem verborgen was.

— Eindelijk heb ik mijn doel bereikt, fluisterde zij, inspecteur Baxter van Scotland Yard kan tevreden zijn. Hij zal zijn woord zeker houden, als ik hem het groote geheim openbaar, dat thans het mijne is.

En dan — dan heb ik niet meer te vreezen, dat het spook uit vroeger tijden mij komt storen! Dan weet niemand, wie ik was, voordat ik markiezin de Frontignac werd!

Een livrei-bediende trad binnen en diende een dame aan.

— Zij zegt, dat zij de directrice is van het modemagazijn, waar mevrouw inkoopten heeft gedaan!

— Laat dadelijk binnenkomen en stoort mij niet, zoolang deze dame bij mij is! antwoordde de markiezin.

De dienaar boog en vertrok.

Even daarna trad een slanke dame binnen met scherpe, verstandige gelaatstreken en donker haar, dat reeds grijsde aan de slapen.

— Ge zijt gauw gekomen, miss Wilson, zei Adrienne. Ge waart toch alleen, toen ik door de telefoon tot u sprak?

— Natuurlijk! Ik ben overigens zeer belangstellend, madame, waarom ge mij hier hebt laten komen. Ge hebt gezegd, dat uw doel bereikt was. Wat is dat doel en wat wenscht ge overigens?

— Ik zal u alles mededeelen, maar neem eerst plaats! Zoo! Heeft inspecteur Baxter u inderdaad naar Parijs gestuurd, zonder u op de hoogte te brengen van de zaak?

— Inspecteur Baxter van Scotland Yard, mijn chef, antwoordde de vrouwelijke detective, heeft mij ongeveer veertien dagen geleden gezegd naar Parijs te gaan en daar mijn intrek te nemen in een hotel, dat zich in de nabijheid van uw paleis bevindt, mevrouw. Overigens moest ik mij geheel en al te uwer beschikking stellen.

Tot nog toe hebt ge van mijn diensten geen gebruik gemaakt en ik ben nog in volmaakte onwetendheid omtrent den band, die bestaat tusschen u en den inspecteur Baxter!

— Luister dan! Het gaat om niets minder dan om de inhechtenisneming van den Grooten Onbekende!

Miss Wilson stond met een ruk overeind.

— Om John Raffles? En kunt u aan de politie eenige aanwijzing geven, mevrouw?

— Ja, dat kan ik! Raffles, de meesterdief, is verloren en over eenige dagen is hij overgeleverd aan de Londensche politie!

— Dat zal een triomf zijn voor inspecteur Baxter! Die John Raffles is zijn doodsvijand en hoeveel moeite de politie zich reeds heeft gegeven om dien man in handen te krijgen, is niet te zeggen, maar telkens als men denkt vat op hem te hebben, is hij spoorloos verdwenen!

— Inspecteur Baxter zal voortaan rustig kunnen slapen, zei Adrienne de Frontignac glimlachend. Maar voordat ik u verder iets meedeel, moet ge mij eerst eens heel openhartig de vraag beantwoorden of inspecteur Baxter u iets heeft onthuld omtrent mijn verleden.

Miss Wilson zweeg een wijl.

Toen keek ze de schoone markiezin eenige oogenblikken doorborend aan en sprak:

— Ik weet alles! Inspecteur Baxter heeft mij alles verteld!

Het is mij bekend, mevrouw, wie en wat ge geweest zijt; ik weet ook, dat ge door inspecteur Baxter hier in de hooge kringen zijt geïntroduceerd en dat ge de kostbare toiletten en al het geld, waarover ge hebt kunnen beschikken, van de Londensche politie hebt gekregen. Gij zijt Baxter's spion geweest!

— Dat was ik, waarom zou ik het loochenen, wij zijn dus nog gedeeltelijk collega's, miss Wilson! riep de Markiezin uit.

— Niet heelemaal! haastte Miss Wilson zich te zeggen. Ik ben detective van de Londensche politie en gij zijt — nu, wij noemen zoo iemand gewoonlijk een speurhond — het onderscheid ligt voor de hand!

Adrienne haalde met verachtelijk gebaar de blanke schouders op.

— En uit die speurster der Londensche politie is later markiezin de Frontignac geworden, antwoordde zij, maar laat ons hierover niet redetwisten en luister nu liever, hoe Markies de Frontignac mij op zekeren dag openbaarde dat hij, als eenig persoon ter wereld, wist wie John Raffles is!

Hij kende den man, die zich achter dezen naam schuil houdt en spoedig zal die inbreker ontmaskerd worden.

En wanneer zal dat oogenblik komen? vroeg ik hem.

Dat is er, als ik het wensch, antwoordde de Markies op mijn vraag, ik heb voorloopig echter

niet de minste reden om de Londensche politie eenig genoeg te doen. Maar met mijn dood kan het geheim niet te gronde gaan, want ik heb in een document vastgelegd, wie Raffles, de Groote Onbekende is! Dat verzegelde document ligt in mijn safe in de Engelsche Bank en als ik soms eens plotseling mocht komen te sterven, dan kun jij, liefste, de stalen deur openen om den brief aan de Londensche politie te geven!

— En hebt ge dien sleutel, Madame? vroeg Miss Wilson.

Met een zegevierend lachje haalde Adrienne het gouden kettinkje met het kunstig vervaardigde sleutelteje te voorschijn.

— Hier is het, zeide zij. — Mijn man, Markies de Frontignac, heeft het mij gegeven, met de aanwijzing, dat ik onmiddellijk naar Engeland moest vertrekken, als hij hedenavond vóór acht uur niet terug mocht gekomen zijn. Ge begrijpt, Miss Wilson, wat dat beteekende. Ik heb het dadelijk begrepen! De Markies heeft echter niet geduëlleerd. Hij bevond zich in den verongelukten trein, die van Versailles op weg was naar Parijs en is gedood. Morgenochtend vertrek ik naar Londen om inspecteur Baxter zoo gauw mogelijk te kunnen meedeelen, wie feitelijk de inbreker Raffles is!

Het lichte een oogenblik zeldzaam op in de oogen van de vrouwelijke detective.

— Dan hebt ge het moeilijke raadsel opgelost, riep zij uit, waarmee de Londensche politie zich al zoo lang bezighoudt en ge zult grooten dank oogsten!

De duizend pond sterling, die op het hoofd van den behendigen inbreker gezet zijn, zullen dan ook uw deel worden!

De schoone Adrienne lachte smalend.

— Dacht ge, Miss Wilson, dat ik iets geef om die duizend pond sterling? Als ge mij wilt vergezellen naar Londen, is dat geld voor u!

Ik ben rijk! Mijn man, de Markies De Frontignac, behoorde tot de Fransche aristocratie. In de safe in de Engelsche Bank liggen millioenen, die thans mijn eigendom zijn!

Om duizend pond sterling speel ik niet voor spion!

— Ha, ik begrijp u! riep Miss Wilson uit. Het is u om heel iets anders te doen!

— Ik zal u alles verklaren, Miss Wilson, luister!

Inspecteur Baxter heeft mij zijn woord erop gegeven, dat hij, in hetzelfde oogenblik waarin ik hem vertel wie John Raffles is, al de papieren, die mijn herkomst aanwijzen, zal vernietigen!

— Inspecteur Baxter zal zeker zijn woord houden, maar ik betwijfel het, Madame, of ge wel ooit in de gelegenheid zult zijn dezen prijs te verdienen!

— Wie zou mij daarin hinderen? Ik draag den sleutel hier op de borst en ik weet uit den mond van mijn lieven man, dat het document in de safe ligt!

— Juist! Nu hebt ge den sleutel nog in uw bezit, maar over een half uur zult ge hem misschien niet meer op uw borst dragen!

— En waarom niet?

— Omdat dan Raffles zelf ook zal weten, dat uw echtgenoot overleden is en zijn maatregelen zal nemen. Hij heeft wel gevaarlijker en moeilijker inbraken gepleegd.

Adrienne verbleekte. Aan deze mogelijkheid had zij allerminst meer gedacht.

— Luister eens naar mijn voorstel, Madame, zei nu de vrouwelijke detective, maak het Raffles onmogelijk, hier in te breken om u den sleutel af te nemen!

— Wat moet ik dan doen? vroeg de Markiezin.

— Aarzel geen oogenblik! antwoordde Miss Wilson. Vertrek dadelijk naar Londen!

— Hoe laat is het?

— Nog tien minuten vóór achten, Madame. De sneltrein naar Calais vertrekt om negen uur precies van het station; wij kunnen dus, zonder al te groote overhaasting, nog dien trein halen. Wij nemen een slaapwagen, zoodat ge niet alleen zijt. Overigens kunt ge volmaakt gerust zijn, mevrouw, ik zal bij u waken. Met zonsopgang is de trein trouwens al in Calais. Daar gaan we dadelijk op de boot en zijn dan eenige uren later te Londen.

De Bank van Engeland blijft tot vijf uur des avonds geopend, we hebben dan dus nog eenige uren den tijd!

Adrienne had opmerkzaam geluisterd. Eerst

had zij afwerende bewegingen gemaakt, maar langzamerhand was een en ander haar toch niet meer zoo heel dwaas voorgekomen.

Nu sprong ze op en op stelligen toon riep ze uit:

— Ge hebt gelijk, miss Wilson! Ik moet van deze gunstige gelegenheid gebruik maken!

Wacht mij hier! Ik ga mij kleeden, maar ben over vijf minuten terug. Intusschen kunt gij een taxi opbellen, die ons naar het station kan brengen.

— Uitstekend, Madame!

De Markiezin ging de kamer uit en Miss Wilson bestelde telefonisch een auto.

Toen de deur achter de Markiezin was dichtgevallen, verscheen een spotlach om den mond van de vrouwelijke detective.

— Baxter is een slimmerd, fluisterde zij, hij heeft altijd wel vermoed, dat Raffles, de groote onbekende, geen gewone dief is, maar dat hij behoort tot de hoogste kringen. Daarom heeft hij ook die mooie avonturierster afgericht en haar in de voorname kringen geïntroduceerd!

Eenige oogenblikken later kwam Adrienne

haastig het vertrek weer binnen, waarin de vrouwelijke detective wachtte.

Het mantelcostuum, dat zij nu droeg, kleepte haar prachtig en deed haar eigenaardige schoonheid nog des te beter uitkomen.

— Ik heb een reistasch laten inpakken, zei zij, waar alles in is, wat wij voor ons kort verblijf in Londen noodig hebben! Ge hoeft dus niet eerst naar uw hotel te gaan!

— Ik reis zooals ik ben! antwoordde miss Wilson, ik ben dat gewend.

— Kom dan gauw! De taxi staat voor!

Het tweetal snelde de trappen af en stapte in.

— De sleutel, markiezin?

— Dien draag ik op mijn borst, antwoordde Adrienne de Frontignac en zij glimlachte daarbij veelbeteekenend.

— — — — —

Een uur later keerde de markies De Frontignac in zijn paleis terug. Men bracht zijn stofelijk overschot in den lijkauto van het hospitaal, tot groote verbazing en diepe droefheid van het personeel, dat door de markiezin niet eens op de hoogte was gebracht van de ramp.

Aanbevelend,
Dubec-Sigaretten.

Hoofdstuk V.

De blinde passagier.

In suizende vaart, met een snelheid waarvan de lezer zich nauwelijks eenige voorstelling kan maken, vloog de auto van Raffles door de straten van Parijs.

Raffles zat aan het stuurrad en had al zijn opmerkzaamheid noodig, om bij de heerschende duisternis in de straten van Parijs, geen ongeluk te veroorzaken.

Maar geen nood! Er bestond geen chauffeur, die het in handigheid won van Lister.

Zonder onderbreking liet hij hoorn en claxon werken.

Alles stooft op zijde en menige vloek werd uitgestooten door haastig ter zijde springende wandelaars.

Eensklaps zagen eenige bereden politie-agenten den roekeloos voortjagenden wagen, zij gaven onmiddellijk hun paard de sporen en zetten den verwoeden automobilist achterna.

Naar het station! Naar het Gare du Lyon! Dat was de eenige gedachte, die Raffles in deze oogenblikken bezig hield.

Hij wist immers, dat zijn vrijheid er van af hing.

De chauffeur, die naast hem zat, zag zoo wit als een doek. Zoo'n dolzinnigen rit had hij nog nimmer medegemaakt.

Maar de vreemdeling, die zijn plaats had ingenomen, wist niet van inhouden.

Zooals hij daar zat, de Engelsche aristocraat met het blecke gezicht, waarin alle trekken gespannen waren, maakte hij volkomen den indruk van een man van ijzer en staal, wiens besluit door niets is te veranderen en die tot elken prijs zijn doel wil bereiken.

Gelukkig kende Raffles Parijs op z'n duimpje.

Trouwens, hij was in alle wereldsteden volkomen thuis; niet alleen in Londen, waar hij woonde, maar ook in Parijs, Weenen, Berlijn, Madrid, Rome en Napels, zelfs in Konstantinopel, in alle groote steden van de Vereenigde Staten en zelfs in Teheran, de hoofdstad van Perzië, zou hij midden in den nacht den weg hebben kunnen vinden.

— Nog een kwartier, dan ben ik aan het station, mompelde hij.

Een blik op de auto-klok overtuigde hem ervan, dat het nog kwart voor negen was.

Als een sneltrein vloog de auto door de straten.

Daar was het station! Nog een paar honderd meter! Toen, eensklaps, krak — krak —

Met een geweldigen zwaai vloog de auto op zij. Een gaslantaarn werd in de vaart meegeleurd en tegelijkertijd weerklonken angstkreten.

Een klein melkwagentje, dat uit een zijstraat kwam, had zich plotseling voor de auto bevonden en hoewel Raffles door een geweldigen ruk aan het stuurrad een directe botsing had weten te vermijden, kon hij niet voorkomen, dat de melkwagen, mitsgaders de bestuurder tegen den grond gesmakt werden en de auto zelf tegen een lantaarnpaal reed, waardoor hij en de chauffeur, die neven hem zat, er uit geslingerd werden.

De chauffeur was tamelijk zacht terecht gekomen tegen een der wielen, waarvan de luchtband zijn val gebroken had. Raffles echter beschreef een grooten boog door de lucht en de angstkreten, die men na de botsing hoorde, golden in hoofdzaak hem.

Men dacht niet anders of hij zou met het hoofd tegen de straatsteenen verpletterd worden.

Maar niets van dat alles gebeurde. Zelfs in

zijn reis door de lucht verloor Raffles zijn tegenwoordigheid van geest niet. En zoo wist hij in die paar oogenblikken zijn lenig lichaam zoo te buigen en te strekken, dat hij, evenals een poes, op zijn voeten terecht kwam.

Door den schok echter verloor hij nog even zijn evenwicht en maakte met zijn partes posteriores kennes met het straatoppervlak. Hij had zich echter niet in het minst bezeerd.

Met één sprong stond hij tusschen de ruïnes door de botsing veroorzaakt en lichtte een man op, die hevig bloedde uit een wonde aan het hoofd en ook een beenbreuk scheen te hebben opgelopen.

— Hoe heet je? vroeg Raffles, gauw, je zult er geen schade bij lijden!

— Bastien Cavour, melkhandelaar uit Belleville bij Parijs, stamelde de ander — o, al mijn mooie spulletjes — pas vier weken getrouwd — en nu al —

— Wees stil, je zult er wel bij varen, heb geduld!

Daarna wendde hij zich tot den chauffeur, die met een meewarig gezicht het gebroken rommeltje aanzag, dat zooveen nog een snelle automobiel was geweest.

— Je naam? vroeg Raffles.

— Henri Frotté, Rue du Carmagnolle 17 Faubourg St. Jacques, Parijs, luidde het antwoord.

Maar de chauffeur had geen tijd om te zien of zijn adres juist genoteerd was, want voor hij uitgesproken was, was Raffles er met een geweldige vaart vandoor gegaan en liep zoo snel zijn lange, gespierde beenen hem dragen konden, naar het station.

De stationsklok wees twee minuten voor negen.

Nog twee minuten! Honderdtwintig seconden!

Raffles holde als een bezetene! Geen mededinger naar den Marathon-prijs had die snelheid kunnen verbeteren.

Achter zich hoorde hij de joelende menigte, die hem na holde. Maar met reuzenschreden duwde hij ieder op zij, slingerde een spoorwegbeambte, die hem niet door wilde laten, omdat hij geen plaatsbewijs had, terzijde, sprong over het tourniquet en kwam op het perron, toen juist de conducteurs de zware portieren dichtgooiden van den sneltrein, die om negen uur

naar Calais vertrok en zich juist in beweging zette.

Gelukkig! Vóór een der beambten gelegenheid had hem tegen te houden, was hij over de rails gesprongen en klom nu aan den anderen kant, waar niemand hem kon zien op de treeplank en omklemde met vasten greep de kruk van een coupé-deur.

Sneller en sneller begon de locomotief te rijden en voorzichtig, uiterst voorzichtig tastte Raffles langs de coupé-deuren, totdat hij een langen waggon had bereikt, waarin zich de slaapcoupé's bevonden.

Hij boog zich voorover en keek door een raampje naar binnen.

Maar meteen trok hij zijn hoofd ook weer terug. Hij keek bijna vlak in het gelaat van een baardig man, die een Turksche fez met zwarten kwast op het hoofd had, waaruit hij opmaakte, dat een volgeling van Mohamed daar zijn tenten had opgeslagen. Hij verwachtte niet anders dan dat de Turk het raampje zou laten zakken om naar buiten te kijken teneinde zich aldus te vergewissen, wie zich daar zoo voor zijn coupé-raampje had vertoond. Hij bukte zich daarom zoo laag mogelijk en bleef een paar minuten in die houding.

Er gebeurde echter niets van dien aard, waaruit Raffles afleidde, dat de man waarschijnlijk niets gezien had en ging nu weer behoedzaam verder.

Hij richtte zich nu voorzichtig op en zonder te veel van zijn hoofd voor het raampje te vertoonen, keek hij ook in den volgenden coupé.

Inderdaad, hij had zich niet vergist, toen hij vermoedde, dat Adrienne dienzelfden avond nog naar Londen zou vertrekken.

Daar zat zij! Neen, zij had er geen gras over laten groeien!

Zij was dus inderdaad reeds op weg naar Londen om het noodlottige document te halen.

Voorzichtig tastte Raffles verder naar den ingang van den coupé.

Dat was geen gemakkelijke taak, want de trein snelde thans voort met duizelingwekkende vaart, zoodat de Groote Onbekende ieder oogenblik dacht, dat hij door den heftigen tegenwind van de treeplank zou worden geslagen.

Maar, hoe grooter het gevaar, hoe grooter ook zijn zelfbeheersching!

Nu had hij de deur bereikt, die voerde naar de slaapcoupé's. Hij opende haar en trad geruischloos binnen.

Maar nu was het zaak om in den coupé, naast dien, waarin Adrienne vertoefde, den nacht te kunnen doorbrengen.

De conducteur van de slaapwagens naderde hem.

— Wat verlangt mijnheer? vroeg hij, alle plaatsen in den wagon zijn bezet.

— Luister eens, antwoordde Raffles, hier zijn duizend francs. Ik geef je die cadeau, maar ruim mij dan hier een plaatsje in.

— Maar meneer...

— Begrijp je dan niet, waarom het mij te doen is? Die mooie, jonge vrouw!

— Ha, juist! De conducteur glimlachte. Die met die oudere dame reist!

— Zóó, is er een oudere dame bij. Nu, dat hindert niet! Als ik vannacht maar de afdeeling naast die mooie, jonge vrouw krijg!

— Neen, dat gaat niet, meneer!

— Waarom niet?

— Daar slaapt een Turk!

— Breng dien man dan ergens anders onder dak!

— Onmogelijk!

— Niets is onmogelijk! Ruim dien Turk uw eigen slaapvertrek in, als het niet anders gaat!

— Goed! mijnheer, dat wil ik wel doen! Maar onder welk voorwendsel?

— Laat dat maar aan mij over!

— Jawel, mijnheer, zegt u maar wat ik moet doen.

— Breng mij bij dien Turk!

De Groote Onbekende drukte nu den conducteur het beloofde bankbiljet in de hand.

Deze opende de deur van den coupé.

De groote, breedgeschouderde Turk, dien Raffles zooeven in het portierraampje had gezien, lag reeds te bed en snurkte.

— Maak hem wakker, fluisterde Raffles.

— Meneer! Wordt eens wakker! Hallo! De conducteur schudde den slapende heen en weer.

— Allah is Allah, wat is er? bromde de snorker met slaperige stem.

— Pardon, begon Raffles in het Turksch, het spijt mij geweldig, dat ik u moet lastig vallen.

Maar daar er in uw coupé nog een tweede bed is —

— Oho! Ik heb den heelen coupé gehoord en betaald, protesteerde de Turk.

— Volkomen waar en het is ook volstrekt mijn bedoeling niet geweest om u lastig te vallen, maar ik ben in Parijs plotseling ziek geworden. De doktoren constateerden, dat aanvallen van waanzin te wachten zijn en daarom heeft men mij, feitelijk tegen mijn zin, naar dezen trein gebracht, opdat ik zoodra mogelijk weer in Engeland, mijn geboorteland, terug zal zijn!

Nauwelijks had Raffles deze woorden gesproken, of de Turk pakte zijn boeltje bij elkaar,

schoot zijn overjas aan en verliet zoo snel mogelijk den slaapcoupé.

Glimlachend volgde hem de conducteur en buiten hoorde Raffles den in zijn rust gestoorden man nog vele Turksche vloeken uitstooten.

Raffles hoorde hoe hij tegen den conducteur beweerde dat hij er niet aan dacht, weer naar zijn coupé terug te gaan en de conducteur bevestigde hem, dat hij wel voor een geschikt plaatsje zou zorgen.

Een minuut later werd het stil.

Raffles schoof den grendel voor de deur.

Nu was hij alleen. Nu kon hij ongehinderd de taak, die hij zichzelf had opgelegd, volbrengen.

Hoofdstuk VI.

Aan het werk.

Voorzichtig ging hij naar den wand, die zijn coupé van Adrienne's coupé scheidde.

Hij legde zijn oor er tegen om te luisteren en daar de wanden vrij dun waren, kon hij letterlijk ieder woord verstaan.

— Ga nu wat slapen, madame, hoorde hij een volmaakt vreemde stem zeggen, ik zal wakker blijven!

— Zijt ge dan niet vermoeid, miss Wilson?

Dat was Adrienne's stem, die hij zoo dikwijls had gehoord.

— Moe? klonk het weer. Een detective mag nooit moe zijn en inspecteur Baxter heeft mij opgedragen, u te bewaken en te beschermen ten allen tijde.

— Ha zoo, een vrouwelijke detective, lachte Raffles. En Baxter heeft haar naar Adrienne gezonden, opdat deze steeds een waakzaam persoon in haar buurt zou hebben.

Het spijt me voor hem, maar dan zal inspecteur Baxter ook weer eens leelijk bij den neus worden genomen.

— Ik zal in het onderste bed gaan liggen, hoorde Raffles nu Adrienne weer zeggen. Gij kunt dan bovenin gaan liggen, want ook als ge niet slapen gaat, zal toch de rust u goed doen!

Toen hoorde hij het ritselen van zijden rokken

en — was het verbeelding — het kwam hem voor, alsof een bekend parfum zijn reukorganen streefde.

— Hebt ge den sleutel nog, mevrouw? hoorde hij toen zeggen.

Nu spitste Raffles de ooren.

— Natuurlijk. Hij hängt aan een kettinkje op mijn borst.

Toen werd het een paar minuten stil en een oogenblik later hoorde Raffles Adrienne nog eens met slaperige stem zeggen:

— 't Is hier toch wel verrukkelijk tusschen de koele lakens. Zijt ge nog wakker, miss Wilson?

— Natuurlijk! Mijn revolver ligt naast mij en ik denk niet aan slapen!

Toen hoorde Raffles niets meer dan de een-tongige regelmatige cadans van de spoorwagwielen op de rails.

— En nu zal ik het mij toch maar eens wat gemakkelijk gaan maken, mompelde Raffles voor zich heen, dat is me een dagje geweest. Eerst van iemand hooren, dat hij het geheim van mijn leven kent, dan als een dolleman door de straten van Parijs rennen, iemand bijna dooden, door hem onderste boven te werpen en ten slotte een eind op de treeplank van den sneltrein naar Calais meerijden.

— Oef!

Hij trok zijn gekleede jas uit, haalde een gouden sigarettenkoker voor den dag en begon op z'n dooie gemak te rooken.

Hij wist, dat de sterke, prikkelende geur van deze Egyptische sigaretten zijn zenuwen staalde en met welbehagen blies hij de blauwe wolkjes voor zich uit.

Met halfgesloten oogen leunde hij achterover in de fluweelen kussens en door zijn lange, donkere wimpers tuurde hij nadenkend voor zich uit.

Daar in den coupé, naast hem, zoo dacht hij, lag de vrouw, die zijn gunsten versmaad en hem op het hart had getrapt. Hij was haar onverschillig geweest evenals zoo vele andere mannen en nu ook weer ten slotte die arme markies de Frontignac. Het zou nu niet lang meer duren of die vrouw ging mooi weer spelen met het van haar echtgenoot geërfd fortuin. Hij zou er een oogje op houden, dat het geld niet al te roekeloos weggesmeten werd, want anders zou hij eens wat gaan halen voor zijn armen.

Maar dat had nog den tijd. Er was iets anders dat meer haast had en waarvoor hij zich thans in dezen trein bevond. Zij wist niet wie Raffles was, maar als hij haar liet gaan, zou dat zoo lang niet meer voor haar verborgen blijven. Hij wist, dat zij hem was gaan haten en hem haar haat zou toonen, zoodra zij wist, dat Raffles en hij één en dezelfde persoon waren. Dat kon niet, dat mocht niet en daarom zou hij het haar dan ook beletten. Om dit te doen, behoefde hij eenvoudig zijn handwerk, dat hij tot in de perfectie verstond, uit te oefenen. En hij tastte even met zijn vingers naar zijn zakken, waarin hij wist, dat zich de noodige instrumenten en werktuigjes bevonden.

Toen hij daaraan dacht, moest hij even glimlachen en haalde in zijn herinnering op, hoe hij nog maar kort geleden een instrumentje had uitgedacht en vervaardigd met de zeer gewaardeerde hulp van zijn secretaris en vriend Brand en dat hij hier in dit geval waarschijnlijk uitstekend zou kunnen gebruiken.

Hierdoor kwamen zijn gedachten weer op zijn vrienden, die hij zonder boodschap in het hotel te Parijs had moeten achterlaten en hij nam zich voor, zoodra hij te Londen zou zijn aangekomen,

hen te telegrafeeren, opdat zij zouden weten waar hij zich bevond, zoodat zij niet ongerust behoeften te zijn.

Zoo verstreek een vol uur.

Toen stond hij op.

— Nu aan het werk, Edward, fluisterde hij tot zichzelf, gelukkig heb ik steeds alles bij mij, wat ik noodig kan hebben.

Hij haalde uit zijn vest een juchtleeren étui te voorschijn.

Daaruit nam hij een klein fleschje, gevuld met een lichtkleurige vloeistof, een penseel, een stalen boor, een zaag, een breekijzer en een tang, alles van zeer klein formaat.

Om niet het minste geluid te veroorzaken, trok hij zijn lakschoenen uit en liep op de punten van zijn voeten naar den wand, die zijn coupé van Adrienne's verblijf scheidde en luisterde, of alles volkomen stil was geworden.

Ja, hij kon, nadat hij zijn oor tegen den wand had gedrukt, zelfs het regelmatig ademen hooren, dat uit het onderste bed kwam.

Nu kon hij aan het werk gaan!

Van zijn horlogeketting nam hij een gouden potlood en teekende een vierkantje tegen den wand op de plaats, waar deze het dunst was.

Daarna bestreek hij de plek met de vloeistof uit het fleschje, waarvoor hij het penseel gebruikte.

Dit experiment herhaalde hij tot vier keeren toe. Toen drukte hij met de duimen op de plek en al heel spoedig week het hout onder dien druk, een bewijs dat de tinctuur, waarmee de wand bestreken was, het hout totaal had opgelost.

Nu zette Raffles er de boor op.

Een regen van fijne houtsnippers daalde neer en voorzichtig blies Raffles het zaagsel van den wand en zijn kleeren.

Eenigen tijd werkte hij aldus geruischloos voort.

Nu moest hij probeeren, of zijn werk gelukt was.

Hij haalde een lange speld uit zijn das. Het was een gouden sieraad, met een prachtige diamant bezet.

De naald stak hij in den booromslag en toen kon hij, zonder eenige moeite, het sieraad tot

een diepte van vijf centimeter in de opening steken.

Toen hij zoo diep gekomen was, hield hij de boor met een hand volkomen stil en drukte met den wijsvinger van zijn andere hand van boven tegen de naald.

Raffles luisterde aandachtig naar eenig geluid, maar indien deze beweging dat veroorzaakt had, dan was het zoo zwak geweest, dat zijn oor het niet had kunnen opvangen.

Het was Raffles aan te zien, dat hij in spanning verkeerde, want het was voor 't eerst, dat hij dit fijne instrumentje in toepassing bracht en hij wist natuurlijk niet of het onmiddellijk goed zou werken.

Zweatdruppels parelden op zijn voorhoofd, hoewel meer van spanning dan van vermoeden en hij moest eenige oogenblikken blijven staan om even op adem te komen.

Toen bracht hij zijn tweede hand weer naar het instrument en begon nu langzaam met wrikende bewegingen de boor naar zich toe te halen.

Weldra speelde een glimlach van voldoening om zijn lippen.

Het instrumentje had gewerkt en goed ook. De gouden naald had aan het puntigste ondergedeelte een inklapbaren weerhaak, dien hij door een druk op de bovenzijde in werking had gesteld. De weerhaak had in het hout gegrepen en nu kon hij voorzichtig het bewerkte gedeelte naar zich toehalen.

Het gat in den wand was zoo groot, dat Raffles in den anderen coupé kon kijken.

Daar hij echter niet naar boven kon kijken, wist hij nog niet, of miss Wilson ook was ingeslapen, of dat ze misschien nog wakker lag.

Hij veronderstelde het laatste en besloot uiterst voorzichtig te werk te gaan.

Hij kon miss Wilson niet zien, maar kon wel ongehinderd in Adrienne's legerstede kijken.

Zij had zich ten deele ontkleed en onder de kanten van haar hemd kon Raffles het kettinkje en het sleuteltje zien schitteren.

Dat sleuteltje moest hij veroveren, als hij niet verloren wilde gaan.

Een diepe ademtucht ontsnapte zijn borst. Toen greep hij een nikkelen tangetje, opende het eenige keeren om te onderzoeken of het

goed werkte en deed toen een zwart fluweelen masker voor de oogen.

Nu perste hij zijn lichaam tegen den wand en stak beide handen, waarin hij het tangetje hield, door de opening.

Nu kwam het er op aan, voorzichtig te zijn! Een enkele misgreep en Adrienne zou ontwaken.

Misschien ook waakte de vrouwelijke detective nog.

Langzaam hief Raffles zijn hand op waarin hij de tang hield.

Zachtjes, nauwelijks merkbaar, raakte het tangetje den sleutel.

De trekken van Raffles spanden zich als die van een roofdier, zijn oogen fonkelden, maar zijn hand beefde niet.

Een kleine beweging, een enkel drukje — de tang had het gouden kettinkje doorgeknepen.

In het volgende oogenblik had Raffles het sleuteltje beetgepakt en terwijl de vrouwelijke detective zich luisterend over den rand van haar bed boog, roofde Raffles den sleutel. Als een slang gleed zijn arm terug, terwijl hij zelf, diep ademhalend, met wijd geopende oogen zich van den wand verwijderde.

Zijn handen hielden den kostbaren sleutel vast, een kleinood, dat voor hem meer waard was dan alle schatten der aarde, want het vertegenwoordigde zijn eer, zijn vrijheid, misschien zijn leven.

Raffles echter was niet gewend, zich lang over te geven aan vreugdevolle overpeinzingen, als hem iets gelukt was.

Met een snelle beweging stak hij het sleuteltje in zijn zak, zette het stuk hout weer in de opening, stak een nieuwe cigaret op, trok lakschoenen en gekleede jas weer aan en overtuigde zich door een blik in den spiegel, dat hij er weer onberispelijk uitzag.

Hij begreep, dat hij niet in den slaapcoupé kon blijven en dat hij zich op het station te Londen niet aan Adrienne mocht vertoonen.

Hij moest zich dus vermommen.

Maar bij zijn plotseling vertrek uit Parijs had hij zijn koffers in het hotel gelaten.

Hoe zou hij nu aan andere kleeren komen?

Nog geen vijf minuten had hij over dit laatste

vraagstuk nagedacht, toen hij glimlachend opstond en den coupé verliet.

Nu wist hij, waar en hoe hij zich zou kunnen verkleeden.

Want toen hij langs de treeplank liep, had hij terwijl hij hier en daar naar binnen keek, in een der waggons een man zien zitten, die hem thans uit de verlegenheid kon helpen.

Deze man was een Poolsch koopman, die een lange kaftan droeg en een breedgeranden cylinder op het hoofd had.

Aan een station, waar de sneltrein slechts één minuut stopte, werd de deur van dezen coupé geopend en een net gekleed heer trad binnen.

Hij groette hoffelijk en het duurde niet lang of het tweetal was in een geanimeerd gesprek gewikkeld.

De nieuwe reiziger sprak vloeiend Russisch en de oude Pool was bijzonder in zijn nopjes, dat hij iemand ontmoette, die met hem zoo prettig kon converseeren. Hij vertelde, dat hij op weg was naar Londen, omdat een koopman, wien hij voor vele duizenden roebels aan goederen had gestuurd, op het punt stond failliet te gaan.

— Ik zal zien, wat ik nog kan redden, zei de koopman uit Warschau, ik ben gelukkig nog op tijd gewaarschuwd, maar als ik morgen niet tijdig te Londen ben, verlies ik mijn geld en dan ben ik er ellendig aan toe!

Op mijn eerewoord, beste meneer, vervolgde de Pool met klagende stem, ik heb een vrouw en vier kinderen, het zou toch vreeselijk zijn, als die schurk mij straatarm maakte.

De mede-reiziger antwoordde niet.

Hij haalde zijn cigarettenkoker te voorschijn en begon te rooken.

— Rookt ge niet? Kom, neem ook een cigaret, voegde hij zijn reisgenoot toe.

Hij had zijn gouden koker al weer gesloten en toen hij den Pool een cigaret aanbood, had hij het gouden voorwerp bliksemsnel omgedraaid.

Aan dien kant van den koker bevonden zich heel andere cigaretten.

— Heel graag, zei de Pool, uw cigaret heeft een fijn aroma.

Met welbehagen begon de man te dampen, terwijl hij, zijn mede-reiziger van zijn kinderen begon te vertellen.

Maar plotseling begon de man allerlei wartaal te praten, zijn oogen knipperden, totdat hij ze heelemaal sloot en insliep.

— Wel te rusten, Moskowitsch, zei Raffles, die een van zijn bekende trucs had toegepast. Als je morgen niet op tijd in Londen aankomt, zul je er toch geen schade van hebben. Raffles vraagt nooit diensten voor niemandal!

— — — — —

Toen de eerste zonnestrallen de zee verlichtten, in wier onmiddellijke nabijheid het stationsgebouw lag, stopte de trein en een der eerste passagiers, die uitstapte, was een Poolsch koopman, die huiverend zijn kaftan om zich heentrok en wiens hoofd bijna verdronk in den veel te grooten cylinderhoed.

Hij was ook een der eersten, die op de wachtende boot stapten en den matroos in gebroken Engelsch vroeg:

— Ik ben doodziek, beste vriend! Breng mij gauw naar een hut!

— Ben je al zeeziek geworden, voordat de tocht begint? lachte de zeerob. Wel, voor geld kun je alles krijgen. Ga maar mee, ik zal je bij den steward brengen, die zal je wel een hut aanwijzen!

De Pool liep achter den matroos aan, maar bij de trap bleef hij even staan, alsof hij verrast was.

Een mooie brunette was aan dek gekomen en achter haar liep een andere dame — Adrienne en Miss Wilson. Zij liepen echter niet samen, maar een heel eind van elkaar af.

Toen zij elkander ontmoetten, maten de beide dames elkander met woedenden blik.

Raffles glimlachte in de schaduw van zijn geranden hoed.

— Ik begrijp die boosheid volkomen, dacht hij. Adrienne beschuldigt Miss Wilson van den diefstal en zegt, dat zij den sleutel heeft gestolen om hem aan inspecteur Baxter te kunnen uitleveren?

Toen verdween de Pool van het dek en al heel gauw had hij zich teruggetrokken in zijn behagelijk ingerichte hut.

Precies op tijd, om drie uur in den namiddag, liep de boot de Theemsmonding binnen en bij de eerste halte verliet de Pool het schip.

Hij liep vlak langs Adrienne heen.

Zij keek glimlachend naar de drukte op de kade en geen zweempje van diepe teleurstelling over den diefstal was op haar gelaat te lezen.

— Wonderlijk, dacht Raffles, ik had gedacht, dat het verlies van het sleuteltje haar in de grootste opwinding zou brengen. Enfin, het sleuteltje is van mij!

Nauwelijks was Raffles aan wal gestapt, of hij nam een taxi en reed naar zijn prachtige woning in Regentstreet.

Hij had den chauffeur een goede fooi beloofd en deze bracht hem nu in korten tijd aan het doel, er schijnbaar niets vreemds in vindend dat een Poolsch koopman, in kaftan gehuld, de deur met een huissleutel opende.

Raffles keek op zijn polshorloge.

Het was tien minuten vóór vieren. Hij kon dus nog wat eten, zich verfrisschen en verkleeden. Vóór vijf uur moest hij aan de Engelsche Bank zijn.

Het was vijf minuten over half vijf, toen Raffles de Bank van Engeland betrad.

Hij ging dadelijk naar het betreffende loket en zeide:

— Ik zou wel even in mijn safe willen gaan!

— Hebt ge den sleutel?

— Hier is hij, antwoordde Raffles en hij toonde het sleuteltje, dat hij in den afgelopen nacht door list had veroverd.

De beambte bekeek het sleuteltje eenige oogenblikken nauwkeurig en zei toen:

— Ge vergist u, mijnheer — dat is geen sleuteltje van een der safes van de Engelsche Bank!

Raffles stond als van den bliksem getroffen. Dat was iets, waarop hij nimmer had kunnen rekenen en het kostte hem alle moeite om een kreet van woede te onderdrukken.

Met wijd opengesperde oogen staarde hij naar het sleuteltje, dat hem zooveel moeite gekost had om te bemachtigen en dat nu waardeloos voor hem bleek te zijn.

Nu begreep hij waarom Adrienne de Frontignac op de boot zoo rustig had geglimlacht.

Een goed diner is niets zonder een
Dubec-Sigaret.

Hoofdstuk VII.

Een levende doode.

Het was kwart voor vijf, toen Raffles weer op straat stond. Hij was een oogenblik besluiteloos, iets dat hem maar hoogst zelden overkwam.

Maar wie had er dan ook een moment aan kunnen denken, dat Adrienne de Frontignac niet het echte sleuteltje om den hals zou hebben gedragen.

Hij kon nu wel eenigszins vermoeden, waarom zij het gedaan had. Ook haar houding tegenover Miss Wilson op de Kanaalboot wees daarop.

Natuurlijk had de geslepen vrouw aan verraad gedacht en zelfs Miss Wilson niet vertrouwd. De gebeurtenissen hadden haar in het

gelijk gesteld, zoo dacht zij ongetwijfeld, want zij had er natuurlijk niet de minste notie van dat haar het sleuteltje door een ander zou afgenomen zijn. Geen van de twee vrouwen hadden in den slaapwagen iets ontdekt, dat op den diefstal vanuit een anderen coupé wees.

Door den loop der gebeurtenissen was Adrienne de Frontignac thans niet meer onder bescherming van Miss Wilson. Zij had zich natuurlijk van haar geleidster vrij gemaakt en zou nu ongetwijfeld op eigen gelegenheid er op uit trekken om het document, dat de markies de Frontignac hier in de Bank had gedeponceerd, te voor-

schijn te brengen en daar haar voordeel mede te doen.

Aan dit alles dacht Raffles toen hij buiten het Bankgebouw stond. Maar zijn overpeinzingen strekten zich nog verder uit. Wanneer zij het document in haar bezit had, zou zij natuurlijk zonder uitstel de politie daarvan in kennis stellen.

Dat moest voorkomen worden, het kostte wat het wilde.

Het was intusschen vijf minuten voor vijf geworden, zoodat er nog maar enkele minuten hadden te verloopen om hem ten minste voor dezen dag veilig te doen zijn.

Geen zorgen voor morgen, was zijn lijfspreuk. Morgen zou hij dan wel verder zien.

Hij keek eens op zijn horloge en zag, dat het vier minuten voor vijf was. Wat kropen de wijzers langzaam! Het leek wel alsof ze eens zoo langzaam gingen als anders.

Misschien ging zijn horloge niet gelijk. In de buurt was een klokkenwinkel; hij wilde daar den waren tijd eens opnemen.

Hij liep er snel heen, telkens achter zich kijkend om den ingang van het Bankgebouw in het oog te houden en kwam tot de ontdekking, toen hij voor den klokkenmakerswinkel stond, dat zijn horloge inderdaad een minuut achter was.

Hij zette het gelijk en keerde toen weer op zijn schreden terug. Bij de Bank aangekomen, was het intusschen één minuut voor vijf geworden en hij zag verschillende ambtenaren in de vestibule reeds aanstalten maken om het gebouw te sluiten.

Eindelijk, daar sloeg het vijf uur en punctueel, zooals dat bij groote lichamen altijd het geval is, werden de bureaux en loketten gesloten en begon het personeel zich door een zij-deur te verwijderen om naar huis te gaan.

Met een zucht van verlichting zag Raffles een der beambten de groote deuren naderen met een grooten massieven sleutel in zijn hand. Hij ging de voordeur grendelen.

Maar op hetzelfde oogenblik, dat Raffles zich wilde verwijderen, kwam een taxi met groote vaart aanrijden. De chauffeur stopte eensklaps, maar nog vóór het rijtuig geheel en al stil stond, sprong daaruit een keurig gekleede dame, die blijkbaar aan groote opwinding ten prooi was,

want zonder op het decorum te letten, tilde zij den rok van haar kleed op, om onbelemmerd de hardsteenen treden van de groote trap te kunnen opsnelen.

Raffles, die zich in een portiek had teruggetrokken, zag onmiddellijk dat het Adrienne de Frontignac was.

Bij de deur aangekomen en deze willende doorgaan, ving de beambte, waarschijnlijk een huisbewaarder, die 's nachts in het Bankgebouw bleef om het te bewaken, haar op en vroeg wat zij wenschte.

— Ik moet even naar mijn safe, luidde het antwoord.

— Het spijt mij, mevrouw, maar ik mag u niet meer toelaten. Alle bureaux zijn gesloten. Morgenochtend om negen uur kunt u weer terecht.

— Het is maar voor één enkel oogenblik en daar er mij veel aan gelegen is nog hedenavond iets uit mijn loket te nemen, zal ik u vijf en twintig pond sterling geven, als ge mij nog even in de kluis laat.

— Ik ben een arm man, mevrouw en ik zou graag wat willen verdienen, maar mijn orders zijn zeer streng, hernam de man. Trouwens het zou u niets baten, al liet ik u toe, want de kluis is met het tijdslot gesloten. Niemand, zelfs de directeur kan er nu meer in, zoodat ik u ongetroost weg moet sturen.

Adrienne de Frontignac begreep, dat er niets aan te doen was en keerde zich om. Zij steeg weer in de taxi en voegde den chauffeur met een bleek gelaat, waaruit een groote teleurstelling sprak, toe:

— Hotel Cecil, Victoria Embankment.

Raffles, die zich goed verdekt in zijn schuilplaats had opgesteld, had de ooren gespitst en geen woord verloren laten gaan. Hij knikte tevreden met het hoofd.

De taxi verwijderde zich in groote vaart en terwijl hij de auto naogde, bedacht hij dat hij alle reden had om tevreden te zijn.

In de eerste plaats was hij veilig tot den volgenden dag, want uit de kluis van de Bank van Engeland viel niets te stelen. Dat wist hij. Maar bovendien was hij nu te weten gekomen, waar Adrienne in Londen logeerde en dat kon

hem te pas komen bij zijn verdere plannen. Want zij was natuurlijk in het bezit van het kostbare sleuteltje.

En terwijl Raffles naar huis wandelde, kon hij niet nalaten te mompelen:

— Wacht maar dametje, ik zal je wel krijgen!

Na dit gezegd te hebben, sloeg hij den weg naar huis in, al onder het wandelen nadenkend over hetgeen hem thans te doen stond.

Eensklaps scheen hij een denkbeeld te krijgen, want met een ruk hief hij het hoofd op en wandelde met veel krachtiger tred verder.

Onderweg liep hij nog even een hulp-telegraafkantoor in om een telegram te zenden naar Charles Dixon, Hotel d' Angleterre, Rue Rivoli, om zijn secretaris er van in kennis te stellen, dat hij zich thans te Londen bevond en binnen enkele dagen hoopte naar Parijs te kunnen terugkeeren.

Intusschen had op het bureau van de Engelse politie Scotland Yard aan het Thames-Embankment zich een geheel ander tooneel afgespeeld. Inspecteur Baxter had een half uurtje geleden een telefonisch bericht gekregen van Miss Wilson, dat zij te Londen was en dat zij gaarne een onderhoud met hem wilde hebben.

Inspecteur Baxter had zich op de komst van Miss Wilson verheugd, want hij dacht niet anders of hij zou iets naders omtrent het geheim, dat nog steeds den Grooten Onbekende, John Raffles, omsluisde, te weten komen.

Nu was Miss Wilson op het bureau en in het cabinet van den inspecteur en men kan zich eenigszins voorstellen hoe boos en teleurgesteld deze politie-ambtenaar, die zich tot levenstaak gesteld had om Raffles te vangen, was.

— Dat is een ellendige geschiedenis, Miss Wilson, zei inspecteur Baxter op geërgerden toon, terwijl hij in zijn bureau op en neer liep.

Gij hebt u door die vrouw leelijk bij den neus laten nemen!

— Ik ben volkomen onschuldig, inspecteur, verdedigde Miss Wilson zich. Zij heeft mij verzekerd, dat ze den sleutel op de borst droeg en ik heb gedurende den ganschen nacht geen oog dichtgedaan om dien sleutel voortdurend te bewaken!

— En den volgenden morgen was hij toch verdwenen! zei Baxter vinnig.

— Hij was verdwenen en de markiezin beweerde halsstarrig, dat hij des nachts moest zijn gestolen! hernam Miss Wilson. Zij heeft mij er zelfs van beschuldigd, dat ik den diefstal had gepleegd.

— Fataal! bromde Baxter, want als het inderdaad waar is, dat de markies De Frontignac dit geweldige geheim heeft gekend, als hij inderdaad heeft geweten, wie zich verschuilt achter dien ellendigen John Raffles, dan is het vreeselijk, dat ons dit geheim nog niet geopenbaard is! Ik vermoed, dat die Adrienne geen open kaart met ons wil spelen!

— En waarom zou ze dat niet? vroeg Miss Wilson.

— Dat weet ik niet! Maar ik zal ernstige maatregelen nemen en morgen zelf naar Parijs gaan om met den markies De Frontignac te spreken!

— Dan komt ge te laat, inspecteur, glimlachte Miss Wilson, de markies heeft gisteren bij een spoorwegongeluk den dood gevonden!

— Dood? — allemachtig, dat was mijn laatste hoop — wat is er, mr. Brown?

Een der detectives van Scotland Yard was binnengekomen en overhandigde den inspecteur een visitekaartje met de woorden:

— Deze heer zou u graag even heel dringend willen spreken!

— Hij kan naar den drommel loopen! Ik ben voor niemand te spreken! viel Baxter uit.

— Uitstekend! Ik zal het den markies zeggen!

— Markies? Welken markies?

— Wel, markies De Frontignac uit Parijs, leest u het kaartje maar!

Baxter trok een gezicht als een idioot. Hij wierp een blik op het visitekaartje en —

— De dooden staan weer uit hun graven op, Miss Wilson! lachte hij toen, ge hebt mij daar juist verteld, dat de markies gisteren bij een spoorwegongeluk gedood is en dadelijk zult ge hem in levende lijve voor u zien!

Brown, zeg den markies, dat ik hem met groot genoegen zal ontvangen.

Een minuut later ging de deur open en in de uniform van een majoor van het Fransche leger,

het kruis van het Legioen van Eer op de borst, trad markies de Frontignac de kamer binnen.

Baxter twijfelde er geen oogenblik aan, dat hij den markies voor zich zag.

Vijf jaar geleden gedurende de laatste maanden van den oorlog had hij hem eens gesproken en zich toen langen tijd met hem onderhouden, en het gebruiende gelaat, met de even grijzende snor was den inspecteur van Scotland Yard niet uit het geheugen gegaan.

— Wel, markies, zijt gij het inderdaad! riep Baxter uit, ge zijt dus niet dood?

— Dood? Ik? Zooals ge ziet, waarde inspecteur, leef ik nog.

— Ge zijt dus gisteren niet als slachtoffer van een spoorwegongeluk gevallen?

— Een spoorwegongeluk? Aha. Daar gaat mij een licht op, ik begrijp alles. Deze leugen is waarschijnlijk uitgestrooid door het slechte wezen, dat ik tot gisteren nog mijn vrouw noemde, en dat, ik moet het tot mijn schande bekennen, heden nog mijn naam draagt!

Inspecteur Baxter en Miss Wilson keken elkander verstomd aan.

— Ge hebt dus heel droevige ervaringen met uw vrouw opgedaan? zei Baxter. Ja, geachte markies, de vrouwen zijn een wonderlijk en meestal zeer treurig hoofdstuk in het leven der mannen.

Het gelaat van den markies werd somber, en zijn stem klonk hard, toen hij uitriep:

— Zoo schandelijk als ik werd nog nooit een man bedrogen! Ik heb deze vrouw lief gehad en elken wensch van haar ijdel hart vervuld!

Ik was in de verbeelding, dat ik een eerlijk meisje, van ouden doch verarmden adel naar het altaar had geleid! En thans...

Thans ben ik er achter gekomen, dat ik een deerne tot mijn vrouw heb gemaakt, eene verworpeling, die op zeventien-jarigen leeftijd naar Kairo werd gebracht en daar eenige jaren een allerellendigst bestaan heeft geleid. Ik stik van woede, als ik aan de schande denk, die over mijn hoofd is gegaan!

— Ik moet u tot mijn spijt mededeelen, markies, zei Baxter, dat alles uit het verleden van uw vrouw mij reeds lang bekend is, maar er zijn gevallen, waarin zelfs de politie moet zwijgen!

— Maar thans vraag ik de hulp der politie, riep de markies uit, die mij thans niet mag en kan geweigerd worden, want deze vrouw staat op het punt om mij mijn geheele vermogen te ontstelen en daarbij een bewijs te vernietigen, dat haar zelve in het tuchthuis zou kunnen brengen.

Baxter trok een gewichtig gezicht en knikte heftig met het hoofd.

— Dat zijn allemaal dingen, die aanleiding geven tot onmiddellijke inhechteniseming van de voormalige Adrienne Faté, zei hij. Vertel eens, geachte markies, wat is er eigenlijk gebeurd?

— Zij heeft mij den sleutel van mijn safe in de Bank van Engeland gestolen, donderde de markies. Zij is daarmee naar Londen gevlucht en wil zich nu al mijn schatten toeëigenen.

— Als wij het tenminste zoover laten komen, viel Baxter in.

— Bovendien beschuldig ik deze Adrienne Faté ervan, vervolgde de markies, dat zij vroeger de minnares is geweest van den misdadiger, die zich Raffles noemt.

Ik vond een brief van haar, en toen ik dien wilde lezen, wierp zij zich voor mij op de knieën en bekende, dat zij een liefdesbetrekking met den Grooten Onbekende had onderhouden en sindsdien wist, wie Raffles is.

Dat alles had zij in dien brief geschreven. Zij smeekte mij, onder een vloed van tranen, om den brief niet te openen en daar ik destijds nog veel van haar hield, vergaf ik haar alles, maar deponeerde den brief bij mijn vermogen in de safe op de Bank van Engeland.

Inspecteur Baxter wreef zich de handen.

— Dat is prachtig! zei hij op triomfantelijken toon. Nu slaan we twee vliegen in één klap. Die Adrienne Faté moet onmiddellijk gearresteerd worden.

— Zij logeert in Hotel Cecil.

— Gelukkig, miss Wilson, dat gij dit weet en dat we nu eindelijk eens zullen ontdekken, wie die schurk, die Raffles is! Nu zal ik de wereld eens toonen, wat inspecteur Baxter van Scotland Yard vermag! En zich naar de deur wendend, zei hij:

— Detective Brown!

De detective kwam binnen, Baxter nam voor zijn schrijftafel plaats en vulde een formulier in.

— Ga dadelijk naar Hotel Cecil. Hier is een bevel tot inhechtenisneming, ten name van Adrienne de Frontignac, geboren Adrienne Faté.

Arresteer die vrouw en breng haar naar Scotland Yard. Morgen vroeg, om zeven uur, zal ik haar een kort verhoor doen ondergaan en haar voor den rechter van instructie brengen.

— Zoudt ge mij willen toestaan, vroeg nu de markies, om, die inhechtenisneming bij te wonen?

— Met genoegen — Brown, de markies gaat met je mee! beval Baxter.

— En zoudt ge den detective willen opdragen, om die vrouw onmiddellijk den sleutel van mijn safe af te nemen en dien mij te overhandigen?

— Dat is niet meer dan recht en billijk, hernam Baxter. Brown zal u den sleutel geven en morgen vroeg, om zeven uur, verzoek ik u hier op Scotland Yard aanwezig te zijn. A propos, Brown, neem nog drie detectives mee. De vrouw zal zich misschien verweren.

De detective verliet het bureau en de markies nam afscheid.

— Ge hebt mijn vermogen gered, inspecteur, zei hij.

— Ik deed niets meer dan mijn plicht, markies. De Londensche politie handelt altijd vlug en goed!

Een handdruk, nog een buiging voor de vrouwelijke detective en in militaire houding verliet markies De Frontignac het bureau.

Eenige minuten later gleden twee taxi's door de straten naar Hotel Cecil.

In de eerste zaten de markies met detective Brown, in de tweede zaten de drie andere detectives.

Toen de eerste taxi het voorname hotel naderde, zei de markies op bewogen toon: Ik heb die onwaardige te lief gehad — ik kan haar vernedering niet aanzien. Doe mij het genoegen, waarde Brown en breng mij den sleutel in de leeszaal. Ik zal u daar wachten.

Detective Brown vond dit uitstekend en de majoor ging, nadat zij uitgestegen waren, door de vestibule, de leeszaal binnen.

Tien minuten later zag hij door de glazen deuren, waarachter hij zich verdekt had opgesteld, hoe een vrouw, wier handen geboeid waren, onder hevig tegenstribbelen, door de detectives in de taxi werd gezet.

De majoor glimlachte.

Even later ging de deur van de leeszaal open en Brown trad binnen. Hij hield het sleuteltje in de opgeheven rechterhand.

— Als u blijft, majoor, zei hij, hier is het sleuteltje van uw safe. No. 77 staat er in gegraveerd.

— Juist, dat is mijn sleuteltje. Ik dank u, mr. Brown en sta mij nu toe dat ik u deze banknoot van honderd pond aanbied voor uw moeite.

De detective stak met verheugd gelaat het bankbiljet in zijn portefeuille.

— De markiezin heeft het ons niet gemakkelijk gemaakt, zei hij. Zij ging als een krankzinnige te keer. Maar het baatte haar niet veel. Wij hebben haar eenvoudig geboeid en aan den lijve gefouilleerd.

— En waar hebt ge het sleuteltje gevonden?

— Wij twijfelden reeds er aan, het te zullen vinden, toen mij plotseling het hooge kapsel van de dame opviel. Ik dwong haar, dit kapsel los te maken en kletterend viel het sleuteltje op den vloer.

— Ge zijt een uitstekend rechercheur, mr. Brown, maar dat is geen wonder. In de leerschool van inspecteur Baxter moet ge het wel tot zulk een hoogte brengen.

Even nadat Brown was heengegaan, verliet ook de majoor het hotel.

In een taxi liet hij zich naar Regent Street brengen en verdween in het huis van Lord William Aberdeen, onder welken naam Raffles te Londen woonde.

Wat zou inspecteur Baxter wel voor een gezicht hebben gezet, als hij had kunnen zien, hoe de Fransche majoor zich de pruik en den valschen baard voor een spiegel afrukte en het fijne, geestige gelaat van Raffles te voorschijn kwam.

— Wie het laatst lacht, lacht het best, mompelde hij, toen hij het kostbare sleuteltje bekeek. Want thans geloofde hij gewonnen spel te hebben.

Hoofdstuk VIII.

In de stalen kluis onder de aarde.

De stalen kluisen van de Bank van Engeland zijn misschien de volmaaktste afdeelingen van deze instelling. Vóór zij bestonden, was er eigenlijk geen volmaakt veilige bewaarplaats voor kostbaarheden en effecten. In Dakota in het Noorden van de Vereenigde Staten was eene safe, die men voor inbraak-vrij had gehouden, door slimme dieven ondermijnd en uitgeplunderd. En in Engeland was zoo'n safe door een valschen sleutel eenvoudig opengesloten.

Tegen dergelijke verrassingen zijn de in het jaar 1887 vervaardigde inbraak- vuur- en water-vrije kluisen in de „Bank of England” volkomen beveiligd.

Om deze kluisen te bereiken, gaat men eerst door een zware ijzeren deur, en nadat men zijn naam in een boek heeft geschreven, gaat men per lift 40 voet diep onder de aarde. De temperatuur is hier nooit onder 70 graden Fahrenheit.

Als men de lift heeft verlaten, loopt men een gang door.

Wederom moet men zijn naam in een boek schrijven, en dan eerst worden de zware sloten van een massieve, stalen kluis geopend.

De klant treedt binnen en het is dan aan hem zelf overgelaten om het nummer van zijn safe te zoeken, en deze met zijn sleutel te openen.

De bezoekers worden alleen tusschen negen uur des morgens en vijf uur des middags toegelaten.

Op ieder ander uur van den dag en ook des Zaterdagmiddags is het onmogelijk een sleutel in een der stalen kluisen om te draaien.

Het safe-deposit systeem van deze Bank werkt namelijk op een tijdslot, hetgeen het mogelijk maakt, dat op een zeker van te voren vast te stellen tijdstip geen enkel slot meer werkt, n.l. door het tijdslot op een zeker uur te stellen, als wanneer alle schoten automatisch door een stalen klauw worden vastgehouden, welke klauw

pas loslaat op een eveneens van te voren vast te stellen uur.

Door het tijdslot in te stellen op vijf uur tot negen uur, is het onmogelijk om in den tijd, gelegen tusschen deze twee uren, ook maar één safe te openen.

Dit systeem was prachtig en werkte tot groote voldoening van den directeur en safe-houders, maar toch was er een groot nadeel aan verbonden en wel dit, dat wanneer een der safes van binnen werd afgesloten alle safes gesloten bleven tot dat men de deur van de binnenzijde weer opendeed.

Gebeurde dit niet, dan moest men wachten tot het eerstvolgende vastgestelde uur van het tijdslot.

Dit was natuurlijk een inconvenient, maar daar het nimmer voorkwam, dat men een safe-deur van binnen afsloot, daar dit volmaakt overbodig was en men het bovendien in de tamelijk nauwe ruimte zonder luchtverversching niet lang kon uithouden, had men er nimmer last van ondervonden en er dan ook nooit aan gedacht dit systeem te laten verbeteren.

Raffles bevond zich den volgenden morgen even over negen, in de kluis van de Bank van Engeland veertig voet onder de aarde, en stond voor de stalen deur, waarop het No. 77 prijkte.

— Eindelijk, mompelde hij, en stak den sleutel in het slot. In hetzelfde oogenblik bevond hij zich in een electrisch verlichte ruimte, met een zoldering van blank staal. De vloer was van cement, want de architect had aangenomen, dat uit de onderwereld geen geest naar boven kon stijgen om in een der safes een visite af te steken.

Raffles keek eens om zich heen in de kleine vierkante ruimte.

Het was hem, alsof hij zich in een gevangeniscel

van de Inquisitie bevond. Hij had den kostbaren sleutel uit het slot genomen, en liet de stalen deur aan staan.

Bij het schijnsel der electriche lamp opende hij de verschilleude vakken. Goud en Banknoten, briljanten en oude kostbare steenen, waardevolle papieren en akten lagen voor hem, en hij berekende, dat hier zeker voor 10 millioen francs waarde opgestapeld lag.

Maar geld en goud was het ditmaal niet, dat hem in de eerste plaats belang inboezemde. Hij zocht den brief, die zoo noodlottig voor hem had kunnen worden en die de bekentenis van Markies de Frontignac behelsde.

Eindelijk, nadat hij een minuut of tien gezocht had, zag hij een geel geworden brief in een kastje liggen. Met bevende hand opende hij de enveloppe.

Hij had gevonden, wat hij zocht.

En nu weg van hier — wie weet, hoe spoedig de dwaling van inspecteur Baxter was opgehelderd. Iedere minuut was kostbaar.

Bliksemsnel borg hij den brief in zijn borstzak en vulde zijn zakken met banknoten van hooge waarde.

Toen snelde hij naar de deur, opende deze, en — —

Een kreet van schrik bestierf hem op de lippen, want op nog geen tien pas afstands van de deur der kluis zag hij Baxter staan, vergezeld door een vijftal detectives, en naast den inspecteur van Scotland Yard stond — Adrienne.

Slechts één enkel oogenblik had Raffles voor de deur naar buiten gekeken, te kort, dan dat Baxter hem zou kunnen herkennen.

Maar de inspecteur had natuurlijk gezien, dat iemand op het punt stond, de kluis te verlaten.

— Blijf staan schurk, en geef je over, riep Baxter, die aanstonds toesnelde, terwijl hij zijn revolver omhoog hield. Als je niet de duivel in eigen persoon bent, dan ben je Raffles de meester-dief!

Een schot klonk, maar de kogel ketste tegen de stalen deur, die Raffles met geweld achter zich in het slot had geworpen, en sloeg tegen den cementen vloer, waarvan de stukken afvlogen.

— Doe de deur open, hoorde Raffles den

inspecteur uitroepen. Wij hebben je, ditmaal kan je ons niet ontsnappen.

— Wij hebben geen sleutel van de deur, antwoordde een stem. Niemand heeft een sleutel van de deur, zelfs niet de directeur van de Bank.

— Dan moet de deur worden ingeslagen, klonk Baxter's stem.

— Dat is onmogelijk — deze stalen deuren zijn niet met geweld te verbrijzelen. Dat is juist de betrouwbaarheid van onze safes, klonk de stem.

— Maar wij moeten hier toch binnen!

— Ik zal u het systeem verklaren, antwoordde de kalme stem. En nu werd er geruimen tijd zacht gesproken.

— Deze deur gaat vanzelf open, maar eerst vanmiddag om vijf uur, hoorde Raffles ten slotte zeggen.

— Zoolang kan ik niet wachten, zei Baxter, ongeduldig. Maar weet je wat, Brown, haal Hopkins, dien wij gisteren wegens inbraak gearresteerd hebben. Het heet voor hem kinderwerk te zijn, deze geldkast open te breken!

— Hopkins! dacht Raffles, dat is nog een oude bekende van me. Hij had als Raffles vaak genoeg met hem te doen gehad.

Dat was zoo'n kwaad idee nog niet van Baxter, want Raffles begreep, dat Hopkins hem zeker niet aan de politie zou overleveren, maar hoe moest hij hem doen weten, dat hij het was, die in de safe zat. Dat was nog zoo gemakkelijk niet en Raffles leunde met zijn schouders tegen de stalen deur om daar eens kalm over na te denken.

Maar hoe hij zijn hersens ook pijnigde, er wilde hem geen enkel goed plan te binnen schieten.

Een half uur verliep. Het was stil geworden in de kluis en een ander, minder ervaren man zou misschien op de gedachte gekomen zijn eens een kijkje te nemen buiten de safe om te zien of hij niet langs den gewonen weg ontvluchten kon, maar Raffles was te geroutineerd om daar niet een valstrik achter te vermoeden. Natuurlijk was Baxter met zijn mannetjes nog wel degelijk aanwezig en hielden zich alleen maar zoo stil in de hoop, dat de opgeslotene er even uit zou komen, in welk geval hij er natuurlijk vast en zeker bij was.

Raffles waagde dus niets van dien aard en wachtte af wat er gebeuren zou. Hij vond zijn positie op het oogenblik alles behalve gunstig en was eenigszins somber gestemd. Daarbij kwam, dat hij vond dat de lucht in de safe hoe langer hoe slechter werd. Dat kon natuurlijk verbeelding zijn, want zoo heel erg lang was hij nog niet in de nauwe ruimte opgesloten, maar verbeelding of niet, zijn ademhaling ging lang zoo gemakkelijk niet meer als aanvankelijk en hij kreeg hoofdpijn.

Maar plotseling hoorde hij weer stemmen. Hij luisterde even heel scherp. Ja, er was geen twi-
fel aan, dat was de stem van den vermaarden
inbreker Hopkins.

Dit ontrukte hem aan zijn somber gepeins. Hij zou wel eens willen weten of deze beruchte dief er in zou slagen de deur te open. Hij dacht wel van niet, maar men kon toch nooit weten en dan diende hij hem er van in kennis te stellen, dat hij, Raffles, in de safe zat.

— Hopkins, je moet deze deur openmaken, hoorde hij Baxter tot den tuchthuisboef zeggen en als het je lukt, zal ik je je vrijheid teruggeven.

— Dat laat zich hooren, zei de inbreker, ik zal het gevalletje eens gaan onderzoeken.

Hopkins klopte en hamerde tegen de deur en verklaarde ten slotte, dat hij niets kon uitrichten.

Baxter werd razend.

— Ik geef je nog 200 pond bovendien, be-
loofde hij, als het je gelukt binnen het uur de
safe te openen.

— En heb ik niets anders te doen, dan die
deur open te breken? vroeg de schelm met een
eigenaardig glimlachje.

— Niets anders, zei Baxter.

— Goed, dan zal ik het doen. Ik ben namelijk van plan — hij nam Baxter mee voor de groote staande klok, om met een soort tang den slinger af te knippen, zonder de klok te laten stil staan, zoodat deze dan met veel grootere snelheid kan loopen en binnen drie kwartier het zoover ge-
bracht heeft, dat ze het vijfde uur van den
middag aanwijst.

Dan gaan alle deuren open en krijg ik mijn geld en mijn vrijheid. Geef me nu een smeltkroesje en den zak, dien ik heb meegebracht, daar zitten mijn instrumenten in.

— Uitstekend! riep Baxter uit op verge-
noegden toon, dan zal Raffles ons tòch niet ont-
snappen!

Hopkins aarzelde op eens. Raffles! Zat Raffles in de safe? Maar dan moest hij hem redden. Opeens onderdrukte hij een glimlachje.

— Ik stel nóg een voorwaarde, inspecteur; zei hij, alle personen moeten hier uit de gang gaan; nu ja, ik wil me niet graag in de kaart laten kijken!

Ook op deze voorwaarde ging Baxter in.

Een paar minuten later was Hopkins alleen in de gang en als de weerlicht ging hij naar de deur der safe.

— Raffles! riep hij, kan je me verstaan?

Raffles, die gehoord had, dat Baxter zelf aan Hopkins had verraden wie er in de safe zat, begreep dat de inbreker hem niet in den steek zou laten en antwoordde op verheugden toon:

— Ja, Hopkins, ik hoor je!

— Je kunt vluchten! Luister goed! Al een jaar ben ik bezig, om in deze kluis in te breken.

Als een mol heb ik een gat gegraven tot aan den cementen vloer. Nog één weekje arbeid en alles was in orde geweest. Maar ik ben in den val geloopt en gisteren gearresteerd.

Doe nu even de deur open, dan zal ik je moker en breekijzer geven.

Zoo, verbrijzel daarmee den cementen vloer je hebt er niet meer dan drie kwartier werk aan, laat je dan in den kuil vallen, dien je zult zien.

Je komt dan bij een oude kanaalgang en als je steeds verder loopt, belandt je in Greenwich Road, in een oud vat, dat op de binnen-
plaats staat van Bob, den boevenwaard. Dan
ben je gered — heb je mij begrepen?

— Volkomen, Hopkins! Dank je wel, ik zal je rijkelijk beloonen!

— Good bye, Raffles, wat zal die Baxter straks een gezicht trekken. Ik lach me een ongeluk!

Raffles werkte een half uur als een koelie.

Maar toen ook was hij klaar.

Het was ook hoog tijd, want daar buiten hoorde hij Hopkins zeggen:

— Zie daar, heeren, de slinger is al afgeknipt. Nog tien minuten en de klok zal het uur aan-
wijzen, waarop de deuren zich openen.

— Nog tien minuten, juichte Baxter, dan zal de wereld weten, wie de Grootte Onbekende is.

— En dan zal ik gewroken zijn, jubelde Adrienne.

In gespannen aandacht wachtte men op het voorbijgaan der minuten.

— Hoe lang nog, Hopkins? vroeg Baxter ongeduldig.

— Nog twee minuten! Nog één minuut, nog dertig seconden — nog tien — nog vijf — en nu —

Een dof geklik-klak en de klauwen waren van de schoten atgesprongen. Baxter snelde naar de bewuste safedeur en rukte haar open.

— Handen op, Raffles, of je bent een lijk, donderde Baxter, wij — —

De woorden bestierven hem op de lippen.

En Hopkins beet zich de lippen tot bloedens toe om niet in lachen uit te barsten.

— Gevlucht! gilte Baxter die purper werd in het gelaat. Raffles is gevlucht — door den vloer is hij ter helle gevaren — kijkt — kijkt met eigen oogen!

— Maar ik, viel Hopkins in, ik heb mijn plicht gedaan, inspecteur, ik krijg toch eerlijk tweehonderd pond en mijn vrijheid!

— Je krijgt wat je beloofd is, maar nog drie-

duizend pond bovendien, als je mij nu Raffles ook nog brengt!

— Neen, inspecteur, antwoordde Hopkins schouderophalend, dat gaat boven mijn macht — die doet wat hij wil en is niet te pakken, maar daarvoor is hij ook Raffles, de koning der inbrekers!

— En wat nog veel erger is, voegde Baxter er aan toe met de wanhoop in zijn stem, hij is en blijft — de Grootte Onbekende!

— — — — —

Acht dagen later waren er drie gelukkige menschen op de wereld.

De een was de melkslijter Bastien Cavour in het dorpje Belleville onder den rook van Parijs, want hem werden anoniem honderdduizend francs gezonden.

De tweede was de Poolse koopman Moskowitz van Warschau, die vijftigduizend roebel schadevergoeding kreeg, omdat hij een dag te laat in Londen was aangekomen.

En de derde was Henri Frotté te Parijs, die een som toegezonden kreeg, voldoende om desnoods drie nieuwe automobielen terug te koopen voor de een, die vernield was.

In alle drie de gevallen was de afzender der enorme bedragen — de Grootte Onbekende.

De volgende aflevering (No. 527) bevat:

De verwisselde Detective.

In den
Roman-, Boek- en Kunsthandel

Singel 326, Amsterdam,

verschijnen de volgende werken:

RAFFLES,

ook wel genaamd **LORD LISTER,**
de gentleman-dief,

in fraai gekleurden omslag.

15 CENT PER NUMMER.

Elk nummer een afgerond verhaal.

NICK CARTER,

sensationeele detective-verhalen,

in fraai gekleurden omslag.

15 CENT PER NUMMER.

Elk nummer een afgerond verhaal.

WIE IS DE MISDADIGER?

Sensationeele verhalen
uit de Rechtspleging,
in fraai gekleurden omslag.

15 CENT PER NUMMER.

Elk nummer een afgerond verhaal.

BUFFALO-BILL.

De avonturen van den grooten
woudlooper door hem zelf verteld
in fraai gekleurden omslag.

15 CENT PER NUMMER.

Elk nummer een afgerond verhaal.

---

20 Cigaretten

10 Cigaretten

DUBEC No. 4 zonder Mondstuk

IN VERPAKKING VAN 20
 EN OOK VAN 10 STUKS

De Dubec Cigaretten No. 4 zijn gemaakt
 van kostbare echt **TURKSCH** TABAK

GEEN ANDER MERK TELT ZOOVEEL TROUWE ROOKERS

Voor 2½ cent Onovertrefbaar

N. V. Cigarettenfabriek J. VAN KERCKHOF

GEVESTIGD 1885